

Lord Ruster

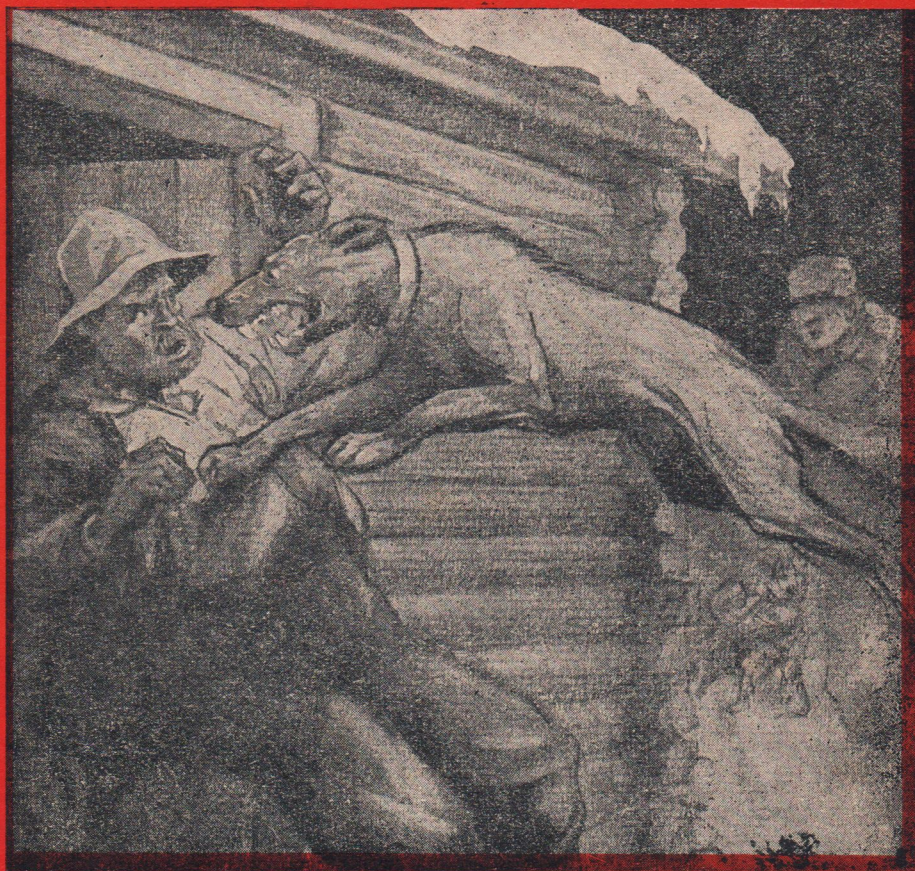
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

SCHURKEN IN ALASKA

N° 2761

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

SCHURKEN IN ALASKA

HOOFDSTUK I

HET JAPANESE GOUD

Het was omstreeks tien uur in de avond, toen, op ongeveer drie mijlen ten zuiden van Hongkong een eigenaardige, donkergrijs, langwerpig voorwerp zich voortbewoog over het spiegelgladde water van de Nan Hai of Zuid-Chinese Zee.

Op dat tijdstip was de zee, zelfs zo dicht bij een van de voornaamste havensteden van China, totaal verlaten slechts heel in de verte pinkten een

paar lichtjes, waarschijnlijk van vissersboten, die zich verlaat hadden en nu haast maakten, de beschermende haven van de Britse Concessie op te zoeken.

Overigens zou zelfs het meest gevoelfende oog moeite hebben gehad de ware aard te ontdekken van het eigenaardig grijze ding, dat daar zo langzaam en zonder geluid te maken voortgleed over de volkomen gladde oppervlakte

van deze verraderlijke zee, een van de gevaarlijkste ter wereld, waar wervelstormen van ongekende kracht soms heel onverwachts kunnen opsteken, om even plotseling weer te bedaren.

Dat is de verschrikkelijke Taifon, gevreesd niet alleen door alle Chinese vissers, maar ook door de kapiteins van de grootste schepen.

Maar nu verscheen de grijze gedaante wat verder uit de golven en vertoonde zich als een niet zo grote duikboot, waarvan de kleur bijna niet afstak tegen die van de golven.

Het vaartuig had een uitgerekte vorm, zolets als een sigaar, met puntige voor- en achtersteven.

En als door een onzichtbare reuzenhand bestuurd, zonder dat zich een levend wezen vertoonde op het lage dek, zocht dit vreemde vaartuig zich een weg tussen de talloze eilandjes waarmee de zuidkust van Oost China als het ware bezaaid is, vooral in de buurt van Hongkong.

Wanneer de storm gaat opsteken, leveren al deze eilanden en klippen het grootste gevaar op voor de scheepvaart maar nu was de zee volkomen vlak en de branding veroorzaakte nauwelijks een smalle rand schuim op de kusten van deze talloze, grillig gevormde eilandjes, die daar wel neergestrooid leken.

De doorgangen waren hier en daar erg nauw, maar de duikboot scheen wel met menselijk verstand begiftigd te zijn. Ze koos haar weg door de smalle zee-arm, die het eiland Hongkong van het vasteland scheidt, maar alvorens dit te doen was het vaartuig weer bijna helemaal ondergedoken, klaarblijkelijk om niet te worden gezien door mensen op de kade, die zich kilometers ver uitstrekt langs de zuidelijke oever van de zee-arm.

Maar toen zij Hongkong eenmaal voorbij was en de lichten van de stad verdwenen waren, kwam zij opnieuw boven water en eindelijk voer zij een hele diepe inham op de oostkust van het eiland binnen, grillig gevormd, aan

alle kanten door hoge rotsen omgeven en waar in het midden puntige klippen hier en daar boven het water uitstaken waardoor de inham onbruikbaar was voor schepen van enige diepgang, vooral bij windrig weer.

Maar voor de duikboot scheen zij een uitstekende schuilplaats op te leveren.

Het kleine luk in de ingangstoren werd geopend, er verscheen een hoofd, vervolgens een romp en een krachtig gebouwde man stapte op het dek, rekte de armen eens goed, als iemand die lang in een tamelijk nauwe ruimte heeft opgesloten gezeten, keek om zich heen, ofschoon er eigenlijk totaal niets te zien viel, daar het hier volkomen donker was en boog zich toen over de opening heen, om op gedempte toon naar binnen te roepen :

— Er is totaal niets te zien, mylord. Ik geloof dat alles veilig is.

— Dan zullen wij gauw een goede ligplaats opzoeken, James, klonk een stem van binnen het schip.

Het volgende ogenblik kwam er een tweede man bij de reus, die net op het dek was geklommen en wiens krachtig getekend gezicht vrij duidelijk te zien was in het licht van de maan, die net door de wolken was komen gluren.

Die man was John Raffles, de Londense Gentleman-Inbreker en uit het vervolg van ons verhaal zal gauw genoeg blijken hoe het kwam, dat hij zich nu met zijn duikboot de « Bruinvis » in de onmiddellijke nabijheid van Hongkong bevond.

De man, die het eerst naar boven was geklommen, was James Henderson, de trouwe chauffeur van de Grote Onbekende en die een grote hulp was geweest bij het gevaarlijke avontuur, dat Raffles en zijn twee metgezellen zojuist hadden beleefd.

Raffles stond een ogenblik stil om zich heen te kijken, scheen zijn geheugen te raadplegen en zei toen half voor zich heen :

— Het is, geloof ik, nog iets verder, James. Wij moesten een kreek binnenvaren, die volkomen onzichtbaar is voor

degenen, die deze inham passeren, en waar juist genoeg water staat om onze duikboot onder water te laten zakken. De omgeving is rotsachtig en er komt nooit iemand.

Hij boog zich over de rand van de toren heen en riep op gedempte toon naar beneden :

— Nog een paar kabellengten recht vooruit, Charles. Ik geloof, dat ik de ingang van de kreek al kan zien.

De « Bruinvis » gleed zacht verder en kwam eindelijk tot rust op een plek, waar de oever loodrecht in het water afdaalde en er nauwelijks een voet boven uit stak.

Het ogenblik om aan land te gaan was gekomen.

Charles Brand, een jongeman met een rond, blozend gezicht, kwam langs de kleine stalen ladder naar boven, een vrij zware koffer torsend. Hij herhaalde dit nog eens en zei, toen hij ook op het dek stond :

— Alles is klaar, Edward. Hier is het kistje met de schakelaars.

— Fijn ! Merci !... Ik hoop dat alles nog goed werkt.

Brand had hem een kistje gegeven, kleiner nog dan een sigarenkistje en van stevig, met koperen banden versterkt hout gemaakt en waar weinig meer in bleek te zitten dan een elektrische schakelaar en goed geïsoleerde draad, met enige lagen rubber omwikkeld, zodat het volkomen bestand was tegen inwerking van zeewater en aan het einde voorzien van een soort steekcontact, dat voorzien was van een schroefdraad.

Op de tast zocht Raffles met zijn vingers langs de rand van de ingangstoren, tot hij een kleine opening gevonden had, waarin hij het contact zeer zorgvuldig vastschroefde. Hij opende het kistje, draaide de schakelaar om, dadelijk klonk er een zacht brommend geluid, terwijl de boot heel langzaam begon te zinken.

Raffles zette de schakelaar weer in zijn vorige stand terug, waardoor het zinken onmiddellijk ophield en zei :

— De elektrische pompen werken gelukkig weer voortreffelijk. Komt vrienden, wij gaan aan land.

— En laat je het goud in de steek ? vroeg Brand verbaasd.

— Die uitdrukking is niet juist. Want ik denk er wel degelijk aan weer terug te komen, zodra wij in Hongkong een beetje bekomen zijn van de vermoeienissen en de eerste storm ook een beetje geluwd is ; ik bedoel de eerste storm die zal opsteken, zodra bekend wordt, dat de « Asturia » is aangevallen door zeeschulmers, die met 'n voormalig Amerikaans oorlogsschip kwamen aanzetten en al het goud stalen, dat de Japanse regering naar Londen had willen sturen als betaling voor een grote leverantie Lewis geweren. Maar die storm kan niet opsteken voor morgen, want je zult je natuurlijk herinneren dat de Londense zeeroovers de radio-apparatuur van de « Asturia » hadden vernield, voor zij het schip verlieten.

— Dat weet ik ook nog wel, Edward, maar wie kan zeggen of de marconist aan boord van dat schip niet dadelijk het S.O.S.-sein heeft verzonden, onmiddellijk nadat van de Amerikaanse duikbootjager het eerste waarschuwingschot werd gelost ?

— Dat is waar, dat kan hij gedaan hebben. Maar de plek, waar die brutale rovers de overval waagden, was heel goed door hem gekozen ; er was daar op honderden mijlen geen schip in de buurt en zeker geen oorlogsschip, dat in staat zou zijn geweest afdoende hulp te bieden. Want de zeeschulmers hadden een snelvuurkanon aan boord van hun schip en daartegen helpen revolvers weinig. Maar kom, laten wij eerst aan land gaan.

Er werd eerst een klein anker uitgezet, zodat de duikboot niet zou kunnen afdrijven.

Toen dat gedaan was, stapten de drie mannen droogvoets aan land en de reusachtige Henderson droeg de twee koffers daarbij met zoveel gemak als of het luciferdoosjes waren.

Raffles had het kistje weer geopend, zodra hij aan land was en toen hij de schakelaar opnieuw verzette, begon de duikboot te zakken, zodat Raffles de contactdraad moest vieren van een kleine haspel, die zich binnen in het kistje bevond. Op die draad waren van meter tot meter kleine merken gezet, met witte verf en Raffles kon dus controleren, dat de duikboot op een diepte van vijf meter onder de waterspiegel lag, toen de sterke geleidingsdraad tenslotte slap hing.

Het was nu zo goed als onmogelijk, dat de boot zou worden ontdekt.

Toen alles was afgelopen, vroeg Brand nieuwsgierig :

— Waar zijn wij nu ergens ?

— Op Hongkong, Charles.

— Dat weet ik ook wel. Ik bedoel : op hoeveel afstand bevinden we ons hier van de hoofdstad van die naam ?

— Op nauwelijks een uur lopen, waarschijnlijk minder.

— Zijn hier gebaande wegen ?

— Je zult het eerste kwartier over rotsen en door struikgewas moeten lopen, beste jongen, maar dan bereiken wij een klein gehucht en vandaar loopt een vrij goede straatweg naar Hongkong.

— Kunnen wij niemand tegenkomen ?

— Dat is al heel onwaarschijnlijk. Het eiland heeft omstreeks 300.000 inwoners en negen tiende daarvan op zijn minst, woont in de hoofdstad. De rest is verdeeld over kleine vissersplaatsen, maar die liggen hoofdzakelijk aan de zuid- en westkust van het eiland.

— Maar in Hongkong zelf, Edward, wat denk je daar te doen ? Wij zullen als Engelsen waarschijnlijk vrij spoedig opvallen.

— Waarom zouden wij opvallen ? Er wonen in Hongkong meer dan 120.000 Engelsen.

— Maar we zijn toch niet met een van de geregelde mailboten aangekomen.

— Wie kan dat bewijzen ?

— De « Asturia » kan al een melding doorgegeven hebben van wat er is ge-

beurd ten westen van de Paracel Eilanden.

— Maar mijn beste Charles, hoe heb ik het nu met je ? Men heeft aan boord van de « Asturia » wel het kaperschip, de Amerikaanse duikbootjager gezien, maar toch niet mijn eigen duikboot. Zij weten daar toch absoluut niet, dat John Raffles op de hoogte was van het berovingsplan van de Londense dieven, die het Japanse goud wilden stelen, dat ik die dieven gevolgd ben en dat ik de rovers op mijn beurt beroofd heb.

— Dat is waar, Edward, daar dacht ik niet aan. Maar de rovers zelf dan ? Er zijn er ongeveer acht gebleven op het eiland, nadat wij het kaperschip 's nachts met onze duikboot zo behendig uit de baai hadden weggesleept, waar het juist voor anker was gegaan. Maar aan boord van dat kaperschip waren altijd toch nog vier mannen over, om te zwijgen van de twee kisten met goud, die wij wel in de steek hebben moeten laten, eenvoudig omdat de « Bruinvis » ze niet meer kon bergen. Natuurlijk zijn de vier mannen hun makkers gaan ophalen, zodra zij weer vrij waren en je gelooft toch niet, dat zij zullen zwijgen ?

— Dat geloof ik integendeel wel degelijk, beste kerel, antwoordde Raffles bedaard. Hoe zouden die kerels ook kunnen spreken ? Als zij zeggen, dat ik hun 16 van de 18 kisten goud heb ontfutseld, dan spreken zij niets anders dan de waarheid, maar zou dat hun eigen schuld soms verminderen ? Zou je denken, dat de politie hen dan toch niet direkt arresteerde ? Nee, zij zullen zich tevreden stellen met die twee kisten, die toch nog altijd voor een waarde van omstreeks 20.000 pond sterling aan Japans goud bevatten en zij zullen zo gauw zij kunnen, een goed heenkomen zoeken.

— Dat mag zo zijn, maar dan zullen zij, al was het maar om zich te wreken, radiografisch of telefonisch de autoriteiten op de hoogte stellen en dat zullen dan natuurlijk de autoriteiten van Hongkong zijn, want dat is de

dichtstbijzijnde Engelse stad.

Raffles dacht een ogenblik na, maar haalde toen de schouders op en antwoordde :

— Het is mogelijk, dat je gelijk hebt, maar dat zal mij toch niet tegenhouden. Wij hebben absoluut een paar dagen rust en een goed bed nodig en daar de kerels ons tijdens dat korte, nachtelijke gevecht onmogelijk goed hebben kunnen onderscheiden, zo hebben zij ook geen signalement van ons kunnen opgeven. Wij zien er nu uit als toeristen : onschuldige, rijke toeristen en ik geloof niet, dat wij enig gevaar lopen. En wees gerust, over een paar dagen gaan wij verder, want ik wil het goud zo gauw mogelijk op een van mijn eilanden in veiligheid brengen.

— Met de vliegmachine ?

— Nee, de « Duivel der Lucht » moet voorlopig maar blijven waar hij is. Wij hebben het toestel gedeeltelijk gedemonteerd en het is daar volkomen veilig op dat onbewoonde eiland van de Maldive-groep. Het is ook immers on-

mogelijk, die zestien zware kisten met goud aan boord van mijn toestel te vervoeren. Het zou er hoogstens drie of vier tegelijk kunnen overbrengen en dat alles is te lastig. Nee, het moet met onze duikboot gebeuren.

— Waar wil je heen gaan ?

— Naar de bergplaats bij de Behringstraat, antwoordde Raffles.

— Dat is een hele afstand. Er is hier toch een schatkamer-eiland dichterbij de buurt.

— Niet heel veel dichterbij, Charles, en ik wil hier liever niet in de buurt blijven ; dat is wel wat gevaarlijk. En overigens wil ik mij gaan overtuigen of alles in de Behringstraat nog in orde is. Maar ik beloof je, wanneer het uit de bladen mocht blijken, dat de rovers gezwegen hebben en wij dus geen gevaar lopen, dat ik dan liever in het zoele zuiden zal blijven en het goud naar « Diamant-Eiland » zal brengen, in plaats van het barre noorden op te zoeken, waar nu ijs en sneeuw de scepter voeren.

HOOFDSTUK II.

EEN BELANGRIJK KRANTENBERICHT

De drie stoutmoedige avonturiers kwamen omstreeks half twaalf in de nacht in de hoofdstad aan.

Hongkong is een Britse kroonkolonie bestuurd door een Britse gouverneur en door louter Britse ambtenaren en Raffles verkeerde dus wel degelijk in gevaar, als de rovers mochten hebben gehandeld, zoals Brand vermoedde.

Hadden zij dat werkelijk gedaan, dan moest het bericht van de brutale overval, door drie opvarenden van een geheimzinnige duikboot gepleegd, nu al in Hongkong bekend zijn.

Want hoe snel de duikboot zich ook had verwijderd van het eiland in de Maldive-groep, waar de goudrovers met hun kaperschip een toevlucht hadden gezocht, een radiobericht gaat toch nog altijd enige duizende keren sneller.

Het toeval was Raffles in zoverre gunstig, dat er juist laat in die avond een grote Engelse mailboot was binnengevallen en het hoefde dus volstrekt geen verwondering te baren, dat er omstreeks half twaalf in de avond twee Engelse toeristen met hun bediende onderdak zochten in een van de grote hotels in de Europese wijk. Raffles had voor uitstekende passen en visa gezorgd, hij maakte de indruk van een schatrijke wereldreiziger, de portier van het hotel boog als een knipmes en de eigenaar wreef zich de handen, want het reizen was heel duur geworden en

de gasten waren schaars, vooral met het oog op het communistische China, zo vlak bij.

Brand en Raffles kregen ieder een uitstekende gemeubileerde kamer aan de voorkant van het hotel, welke beide vertrekken een gemeenschappelijke tussendeur hadden en Henderson werd gehuisvest in een aardig vertrekje op de bovenste verdieping. Hij was weer geheel de toegewijde, trouwe dienaar, die weet waar zijn plaats is.

Charles Brand sliep die nacht tamelijk onrustig; Raffles daarentegen sliep voortreffelijk, acht en een half uur aan één stuk.

De twee mannen gebruikten het ontbijt in een kleine eetzaal op de tweede verdieping, waar Henderson de bladen binnenbracht, die hij net op straat had gekocht.

Er heerste een druk gewoel, aan alles was het duidelijk te merken, dat handel en verkeer weer opleefden.

Raffles had haastig een van de kranten gegrepen, sloeg ze open, zocht enige tijd en begon toen aandachtig te lezen. Brand legde het eerst zijn blad neer en zei met een zucht van opluchting:

— Ik vind hierin wel een heel verhaal over de beroving van de « Asturia » door de dieven, maar gelukkig wordt er met geen woord vermeld, dat die dieven op hun beurt bestolen zijn.

Staat er iets in jouw blad over die zaak?

Raffles scheen de vraag niet direkt te horen en Brand moest ze herhalen. Toen antwoordde hij, terwijl hij met een ruk het hoofd ophief:

— Neen, ik vind niets, waarover we ons ongerust hoeven te maken.

— We kunnen dus naar het « Diamant-eiland » gaan, dat hier veel dichterbij is?

— Nee, Charles, ik ben bang, dat je werkelijk wat kou zult moeten lijden, antwoordde Raffles glimlachend. En wel om twee redenen. Ten eerste is het nu lang niet onmogelijk, dat men hier in de buurt de duikbootjager te pakken krijgt en dat de rovers, die dan toch niets meer te verliezen hebben, uit wraakzucht vertellen, wat er gebeurd is, en ten tweede heb ik net een bericht gelezen, dat het mij menselijk doet voorkomen, bij mijn oorspronkelijk plan te blijven.

— Een bericht? Uit Hongkong? Uit Londen?

— Noch uit de ene, noch uit de andere plaats. Het bericht komt uit New-York.

— Uit New-York? herhaalde Brand verbaasd. Hoe kan een tijding uit New-York je er toe brengen, eerder naar de ene dan naar de andere plaats te gaan?

— Dat is minder verwonderlijk dan jij schijnt te denken, Charles. Luister maar eens en je zult spoedig begripen, wat ik bedoel.

HET KWADE OOG HERLEEFT!

Naar onze correspondent in New-York bericht, steekt de beruchte misdadigersbende, die enige jaren geleden voor het eerst van zich liet horen, opnieuw met grote brutaliteit de kop op, nadat tot twee malen toe de bende in het hart getroffen werd door het optreden van een geheimzinnig personage, die men geruime tijd voor een verzinsel hield, maar die wel degelijk van vlees en bloed bleek te zijn en luisterde naar de naam John Raffles.

Naar de politie in New York aan onze correspondent verzekerde, beschikt « Het Kwade Oog » momenteel over de modernste middelen, om zijn misdaden te kunnen plegen en de bende moet nu vertakkingen bezitten over bijna de hele wereld, tot zelfs in Australië en Centraal Afrika. Naar het heet, bezit de bende, die weer door een geheimzinnig persoon wordt aangevoerd, enige vliegmachines en een paar van die Amerikaanse duikbootjagers, zoals de regering van de U.S.A. er dadelijk na het sluiten van de wapenstilstand een groot aantal verkocht heeft.

De politie stelt al het mogelijke in het werk, om deze gevaarlijke bende onschadelijk te maken, die voor geen enkel middel terugdeinst, om haar doel te bereiken, maar zij erkent met machtige en goed georganiseerde tegenstanders te doen te hebben. Evenals vroeger schijnen ook nu weer personen van naam en invloed deel uit te maken van de gevaarlijke bende. Er zijn al enige misdaden gepleegd, waarvan onomstotelijk vaststaat, dat zij het werk zijn van leden van « Het Kwade Oog ».

Raffles liet de krant langzaam zakken en keek Brand met zijn doordringend, staalgrijze ogen met een glimlach vol verwachting aan.

— Wat zeg je daar wel van? vroeg hij tenslotte, toen Brand bleef zwijgen.

— Het is treurig, dat het weer zo laat is, dat de politie daarginds niet bij machte blijkt te zijn te voorkomen, dat die bende zich opnieuw gevormd heeft, en meer weet ik er niet over te zeggen.

— Dat is weinig, beste kerel, antwoordde Raffles en zijn gezicht verkreeg een spottende uitdrukking. Ik weet er wat meer van te vertellen. Die correspondent van de « Hongkong Times » heeft het natuurlijk bij het rechte einde, als hij zegt, dat Raffles er toe heeft bijgedragen, de bende te vernietigen...

— Bijgedragen? barstte Brand verontwaardigd uit. Zeg maar gerust, dat

jij dat om zo te zeggen helemaal alleen hebt opgeknapt en dat je, zodoende, herhaaldelijk je leven op het spel hebt gezet.

— Nu, laten we niet over details redetwisten, antwoordde Raffles bedaard. We zeggen dan, dat die bende van « Het Kwade Oog » tot tweemaal toe het loodje heeft gelegd. Ik hielp daarbij. Ik ontmaskerde tot tweemaal toe de geheimzinnige aanvoerder en de eerste bleek notabene de bloedeigen neef te zijn van een miljardair, Peter Vandyke, bijgenaamd de « Staalkoning ». Nu blijkt voor de derde keer die gevreesde bende herleefd te zijn. Wat volgt hier uit ?

— Dat wij de eerste de beste boot naar Londen nemen, naar ons zomerhuis in Norfolk trekken en twee maanden rust nemen, antwoordde Brand met een haast, die voldoende aantoonde, hoe hij zich het slot van het gesprek voorstelde.

Raffles keek hem glimlachend aan en zei rustig :

— Daar meen je natuurlijk zelf geen woord van. En het goud dan ?

— Het goud loopt niet weg. Het is veilig in de duikboot en wij kunnen het weer halen, wanneer wij maar willen.

— Daar moet ik tegen protesteren. Ik denk er natuurlijk niet aan, mijn kostbare « Bruinvis » hier voor zo 'n lange tijd onbeschermd achter te laten. Ik laat liever niets aan het toeval over en dat zou de draad wel eens kunnen doen ontdekken, wanneer een flinke storm de bladeren wegblaast, waaronder wij hem verstopt hebben, of mijn duikboot kan van anker slaan bij een hevige storm, nee, nee, dat is mij veel te gevaarlijk. Ik blijf er bij ; wij brengen het goud naar de Behringstraat.

— Goed, breng het dan maar en keer direkt naar Londen terug.

— Dat ben ik ook van plan, via New York.

— Je kunt het toch niet in ernst meenen ?

— Ik meen het integendeel volkomen ernstig, Charles. Van rusten is geen

sprake, dat weet je zelf ook wel. Het is in het begin van februari en dus alles wel beschouwd, nog geen tijd om naar buiten te trekken. En dan, geloof je echt, dat ik deze hoon op mij laat rusten ?

— Welke hoon ? vroeg Brand onnozel.

— Natuurlijk de belediging, die die schurken mij aandoen, antwoordde Raffles ongeduldig. Je bent zo 'n uitstekend sportman. Kun je dan niet inzien, dat ik deze uitdaging moet aanvaarden ?

— Maar die dieven en moordenaars dagen jou beslist niet uit, hernam Brand wanhopig.

— Dat doen zij wel, al is het dan maar stilzwijgend, alleen door het feit, dat zij weer te voorschijn zijn gekomen.

— Maar dat zijn anderen ; de leden van de vorige bende zitten immers zo goed als allen in de gevangenis, ofwel hebben het leven gelaten in de elektrische stoel.

— Dat is woordenspel. Het is dezelfde bende, wat doet het er toe of de leden anderen zijn ? En voor de rest : lang niet ieder, die er lid van was, hebben wij inderdaad onschadelijk kunnen maken. Dat zou ook iets onmogelijks zijn geweest. Bovendien : « Het Kwade Oog » schijnt machtiger dan ooit te zijn, machtiger en omvangrijker. De heren schijnen nu ook vliegmachines te hebben en zelfs gepantserde kaperschepen. En nu acht ik het ook heel waarschijnlijk, dat die Londense dieven, waaronder zich notabene mensen van het Ministerie van Financiën bevinden, leden van die organisatie in New York zijn. Een reden te meer voor mij, om mij daarginds eens met de zaken te gaan bemoeien. Kom Charles, zet niet zo 'n treurig gezicht. Ik weet toch heel goed, dat je me graag wilt helpen.

— Dat wil ik ook. Denk je, dat ik je aan je lot zou overlaten ? Ik vraag me alleen maar af welk nut het heeft. Zeker, je vernietigt een gevaarlijke bende, je bent als het ware het brein en de

handelende arm van de politie maar dat heeft diezelfde politie toch nooit belet, te proberen, je gevangen te nemen, zodra zij er maar even de kans schoon voor zag.

— Dat was haar plicht, en wat je zegt is trouwens niet helemaal waar. Ik herinner me enige gevallen, waarin hooggeplaatste politieautoriteiten graag mijn hulp aanvaardden, wetende wie ik was. We praten er dus niet veel langer over, beste Charles, maar wij vertrekken zo spoedig mogelijk.

— Met onze vliegmachine ?

— Die nemen wij, als het maar even mogelijk is, mee. Twee onzer zijn voldoende om de duikboot te besturen en de derde kan met de vliegmachine gaan. Hij is er dan stellig een week eerder dan wij, ik bedoel in Alaska, maar dat gaat nu eenmaal niet anders. Ik denk er sterk over, om er nog een paar van diezelfde machines bij te bouwen en die op verschillende punten van de aardbodem onderdak te brengen. Maar laten wij nu maar zwijgen ; eigenlijk gezegd vertrouw ik die Chinese kelner niet, die daar sedert enige ogenblikken om ons tafeltje zwerft.

Raffles keek schuins naar een zoon van het Hemelse Rijk, met glimmend, zwart haar en helemaal in het wit gekleed, die een paar malen voorbij was komen drentelen en nu naar het gewoel op de kade keek.

Raffles riep de man, keek hem strak aan en vroeg :

— Weet je ook, ober, of er een rijtuig te krijgen is of een auto, om een ritje door de stad te maken ?

— Welzeker, sir, antwoordde de Chinees in onberispelijk Engels. Het hotel verhuurt ze, zal ik er een bestellen ? Prachtige rit over het eiland, sir. Goede chauffeurs. Billijke tarieven, sir.

Raffles scheen nog even na te denken en zei toen langzaam :

— Ik weet nog niet wat ik zal doen. Misschien, ik dank je vriend.

Raffles keek de man na, toen hij ver genoeg verwijderd was om niet te kunnen horen wat hij zei, fluisterde hij Brand toe :

— Ik wilde dat we minder hard hadden gesproken. Chinezen hebben soms buitengewone fijne oren. Ik zal je wat zeggen : wij vertrekken vandaag nog.

HOOFDSTUK III

EERSTE SCHERMUTSELING

Het grote succes, dat Raffles steeds bij zijn ondernemingen had gehad, was ontegenzeggelijk voor een groot gedeelte toe te schrijven aan zijn bijzonder sterk ontwikkeld opmerkingsvermogen.

Ofschoon Brand en hij in de kleine eetzaal van het hotel tamelijk zacht hadden gesproken, zo was hij er toch van overtuigd, dat de Chinese kellner een paar woorden, misschien wel hele zinnen had opgevangen.

En al weet de zoon van het Hemelse Rijk zijn gevoelens meestal meesterlijk te verbergen, hij had op het gezicht van die man iets menen te lezen, dat hem ongerust maakte. En daarom besloot hij ook zijn plan te wijzigen, om nog een paar dagen in Hongkong te blijven en liever direkt te vertrekken.

Raffles liet Brand dus dadelijk de rekening betalen, zodra de mannen van de ontbijttafel opstonden en direkt daarna gingen de twee manneken naar hun kamer, om hun koffer te pakken.

Henderson was al gewaarschuwd en hielp Raffles daarbij.

Deze had de deur van Brand's kamer, die op de gang uitkwam, aan de binnenzijde gesloten en het pakken gebeurde in zijn eigen logeerkamer.

En juist toen ze bijna klaar waren, hield Raffles plotseling op, luisterde scherp toe, opende snel de deur van de gang en keek naar buiten.

Er viel eigenlijk niets bijzonders te

zien; op enige afstand stonden vier kellers, die zachtjes met elkaar in gesprek waren en aan de andere kant van de deur stonden ook drie mannen, waarvan er een de gérant was en de twee anderen kruiers van het hotel.

Raffles sloot langzaam de deur weer en draaide de sleutel in het slot om.

— Wat doe je? vroeg Brand verbaasd, terwijl hij de riemen van zijn valies aantrok.

— Ik draai de deur op slot, antwoordde Raffles laconiek. Wij mochten eens... gestoord worden.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Brand verwonderd.

Voor Raffles antwoord kon geven, klonk er op de kade voor het hotel het geluid van een automobielhoorn.

Raffles was met een paar sprongen bij het raam en keek door de vitrage.

— Wat is er? vroeg Brand.

— Daar is de politieauto, antwoordde Raffles laconiek. Een voorgevoel zei het mij al. Ik geloof, dat wij tien minuten te laat zijn, vrienden.

Henderson liet zijn koffer varen, liep met een gesmoorde vloek naar het raam, wat zich op de tweede verdieping bevond en zag juist hoe een grote, donkergrijs geschilderde auto met negen politieagenten, op de chauffeur na, van de wagen sprongen en het hotel binnenrenden.

Brand onderdrukte met moeite een kreet van schrik en zei fluisterend:

— Laten wij gauw maken dat wij weg komen; ik heb gezien, dat er een achteruitgang is, misschien is er nog tijd.

— Tijd is er wel en toch is er een belletsel. Er staan daar namelijk in de gang zeven mannen, zei Raffles be-daard.

— Maar die kunnen wij toch wel o-verhoop lopen, mylord, zei Henderson grimmig. U mag zich hier toch niet laten opsluiten als een rat in de val.

— Als het kan, zullen wij dat ook vermijden, James, zei Raffles.

— Maar voor den drommel, hoe komt die politie plotseling hier? Is het wel voor ons? fluisterde Brand op hese toon.

— O ja, daar kun je wel zeker van zijn, antwoordde Raffles. Die zeven mannen staan daar voor ons. En ik denk, dat die Chinese keilner genoeg heeft op-gevangen om half te raden, half te be-grijpen wie ik ben?

En nu had Raffles wel, zoals altijd bij dergelijke gelegenheden, een koord bij zich, dun maar sterk en aan het ene uiteinde van een stalen haak voorzien, maar dat zou hier niet kunnen baten; zij zouden natuurlijk dadelijk worden gezien en in de val lopen.

Raffles keek een ogenblik zoekend om zich heen en toen viel zijn oog op de schoorsteen, een monumentaal bouw-werk, zoals ze in vele Engelse hotels voorkomen, ook in dit gedeelte van Chi-na, waar het 's winters bitter koud kan zijn. Hij bukte zich iets, keek in de rook-kanaal, belichtte die toen met zijn zak-lantaarn en knorde tevreden.

— Pas geveegd en ruim genoeg, zelfs voor Henderson, zei hij kortaf en op zachte toon. Vooruit jongens, het is on-ze enige kans. James, jij gaat vooruit, want ik heb enige dwarsstangen gezien en jij bent de enige, die ze zal kunnen breken.

De reus had geen tweede aansporing nodig. Hij stapte over het haardijzer, bukte zich zo diep mogelijk en wrong zijn machtig lichaam in de nauwe ope-ning. Brand en Raffles hoorden hem steunen en hijgen, want de schoorsteen

was echt wel wat te nauw voor hem, maar hij vorderde toch en tenslotte ver-dwenen zijn voeten uit het gezicht. Toen klonk er een geluid van vallend ijzer en een dwarsstang viel in de haard, die al sinds een week niet meer brandde. Maar juist toen Raffles en Brand hoor-den, hoe Henderson daarboven de zin-ken overkapping verbrak, klonken er haastige voetstappen op de gang en de kruik van de deur bewoog.

Toen sprak daarbuiten een bevelende stem:

— Doe open, in naam der wet.

— Waarom, als ik vragen mag? vroeg Raffles spottend terug.

— Omdat wij een verdenking tegen u koesteren, die u alleen maar onge-daan kunt maken, door ons dadelijk te woord te staan. Kom, open de deur.

Raffles gaf geen antwoord meer.

Hij had Brand een wenk gegeven, die op zijn beurt, vlug als een kat in het binnenste van de schoorsteen omhoog klom, tot hij ook het dak bereikt had.

Raffles was snel naar zijn koffer toe-getreden en had er het sterke, zijde kno-penkoord uitgehaald.

Terwijl hij het om zijn middel wik-kelde, werd er woedend op de deur ge-bonst.

Toen was het, alsof iemand zich met geweld tegen het paneel wierp, dat be-gon te kraken.

— Ik geloof, dat het hoog tijd is, mompelde Raffles voor zich heen.

De koffers in de steek latend, dook Raffles op zijn beurt onder het gat van de rookgang en hees er zich met de vlugheid van een acrobaat in op. Juist toen hij over de rand van de schoor-steen op het dak stapte, klonk daar beneden het geraas van krakend en splinterend hout; de politieagenten had-den blijkbaar de deur ingedrukt.

Raffles behoefde maar één blik om zich heen te werpen, om te kunnen zien, dat redding alleen aan een kant mogelijk was. Het hotel lag op een hoek van de kade en een brede verkeersweg en aan geen van beide kanten viel aan ont-snappen te denken.

Het was een groot geluk, dat de schoorsteen zich tamelijk ver van de dakrand bevond, zodat de drie mannen op het dak hadden kunnen klimmen, zonder dat het van de straat af gezien werd.

Aan de achterkant grensde het hotel aan een ruime binnenplaats, bestemd om er auto's te kunnen schoonmaken en die door dienstgebouwen omgeven was: een keuken, een garage, een bediendenverblijf en nog enkele andere, kleinere gebouwen. Voor een klein gedeelte was deze binnenplaats door een niet erg hoge muur gescheiden van een kleine zijstraat en Raffles begreep, dat er al veel gewonnen zou zijn, wanneer hij er in kon slagen met zijn beide metgezellen die straat te bereiken.

Hij bedacht zich geen ogenblik, maar maakte het touw met de stalen haak vast aan een steunijzer, dat de hoge schoorsteen moest schragen en liet daarna het koord aan de achterkant van het hotel zakken. Henderson was de eerste die afdaalde en de reus had er heel wat moeite mee, ondanks zijn geweldige spierkracht, want zijn grote handen waren er niet op gemaakt, zo'n dun touw vast te houden.

Raffles volgde hem en tenslotte daalde Brand af, juist toen de politieagenten in de logeerkamer blijkbaar tot de ontdekking waren gekomen, dat de bewoners door de schoorsteen gevlucht waren, want daar beneden klonk een luid misbaar, er werden deuren en ramen opengeworpen en de nood drong.

Raffles en Henderson stonden te wachten, in de grootste spanning, want elk ogenblik konden zij ook hier ontdekt worden.

Op het ogenblik, dat zij naar de muur wilden rennen, werd er een deur opengegooid aan de achterkant van het hotel en de Chinese kelner, die al direct het wantrouwen van Raffles had gaande gemaakt kwam naar buiten. Hij had een revolver in de vuist en zijn grijnzende apentronie vertoonde een boosaardige, wraakzuchtige uitdrukking. Hij hief de revolver op en mikte op Raffles, maar

voor hij de trekker kon overhalen, had Brand snel als de gedachte een tuinhark gegrepen, die vlak onder het bereik van zijn hand tegen de muur leunde en smeed uit alle macht naar de Chinees.

Het voorwerp trof de man tegen de benen, hij struikelde, liet de revolver vallen en van dat ogenblik maakten de drie mannen gebruik, om snel over de binnenplaats te rennen. Henderson zette zich schrap en met de behendigheid van volleerde acrobaten wipten Raffles en Brand achtereenvolgens op zijn schouders en vandaar op de muur.

Ieder van hen greep daarna een van zijn handen en zo trokken zij Henderson op de muur, juist toen de hinkende Chinees zijn revolver weer had opgehaald en vuurde. De revolverkogel sloeg plat tegen de muur, nauwelijks enige centimeters onder de rand. De tweede kogel verdween in de ruimte, want toen hadden de mannen zich al vliegensvlug aan de andere kant van de muur laten zakken.

— Naar de duikboot, dat is onze enige kans om veilig weg te komen! riep Raffles uit. Maar het gezicht van die Chinees zal ik niet zo gauw vergeten.

Zo vlug zij konden renden de vluchtelingen de zijstraat in en op de hoek van de hoofdstraat zagen zij een onbeheerde auto staan. En terwijl de reusachtige Henderson de woedende eigenaar eenvoudig vasthield, ondanks zijn schoppen en schreeuwen, startte Raffles de motor en kroop achter het stuur. Henderson gooide de autobezitter hardhandig van zich af en sprong op de treeplank van de auto, die al in beweging was.

Maar dit alles had toch enige tijd opgehouden en toen de auto wegreed, doemde er van de kant van het hotel een andere wagen op, klein maar snel, met een vijftal mannen erin.

Raffles had niet veel tijd gehad om het voertuig te onderzoeken, waarvan hij zich had meester gemaakt, anders zou zijn keus waarschijnlijk wel op een snellere en betere auto zijn gevallen.

Waarheen die weg eigenlijk liep, hoe ver hij hem zou brengen, daarvan was

Raffles volkomen onkundig, maar zijn eerste zorg moest zijn, zich zo ver en zo vlug mogelijk te verwijderen van de plek, waar zijn noodlot hem bijna achterhaald had.

Zij hadden een open auto getroffen en nu en dan wierp Brand, die naast Raffles was gaan zitten, een blik achter zich, en daarbij kon hij zien, dat de kleine auto, die de hunne volgde, merkbaar won, ofschoon Raffles de wagen zo hard liet lopen als maar enigzins mogelijk was.

— Wat wil toch die gele duivel van mij? riep Raffles uit. Waarom heeft hij mij gewantrouwd, zodat hij zo dicht in de buurt zwierf? En waarom was hij er zo bijzonder op gesteld, mij een kogel door het hoofd te jagen?

Het antwoord kwam bijna onmiddellijk. Brand had weer een blik achter

zich geworpen en plotseling schreeuwde hij:

— Die kerel achter het stuurwiel met zijn zwarte baard, die hebben wij nog geen zes dagen geleden gezien. Hij was aan boord van de Amerikaanse torpedojager; ik ben er zeker van.

De weg ging nu bergopwaarts, en het slecht gesmeerde inwendige van de auto knarste en kreunde en in de versnellingsbak rommelde het verdacht.

Daarboven had Raffles kunnen zien, dat de weg zich in de gewenste richting slingerde, dat wil zeggen, nog altijd naar het zuid-oosten, maar hij werd verderop ook smaller en was daar heel slecht onderhouden.

Maar verderop werd het stiller en daar doemde voor hen al het heuvelachtig en zwaar bebost terrein op, dat zich langs de westkust van Hong-kong uitstrekt.

HOOFDSTUK IV

OP WEG NAAR HET NOORDEN

Van de politieauto viel absoluut niets te bespeuren en het was duidelijk, dat de verraderlijke Chinees, Boo-Sing was zijn naam, alleen aan zijn eigen makers had verteld op welke manier Raffles had trachten te ontkomen.

De beide auto's waren nu nauwelijks vijftig meter van elkaar verwijderd en op een volkomen eenzame plek.

En hier knalde het eerste revolver-schot. Het werd gelost door Boo-Sing en de kogel vloog op een decimeter over het hoofd van Henderson, die een gebaar van woede maakte en schreeuwde:

— Zal ik terugschieten, mylord?

— Dat mag je, James, mits je alleen op hun banden vuurt.

— Alleen op hun banden, mylord? Maar die hebben net niet geschoten. Dat was die vervloekte gele apentronie.

— Dat is wel mogelijk, maar ik wil geen bloedvergieten, zolang het te vermijden is. Als wij die auto kunnen tegenhouden, dan is dat voor ons al voldoende.

Henderson was zonder twijfel een andere mening toegedaan, maar niettemin gehoorzaamde hij onmiddellijk en loste enige revolvergeschoten op de voorwielen van de achtervolgende auto, die echter geen doel troffen.

De Chinees schoot voor de tweede keer en nu werd hij geholpen door twee van de andere mannen in de auto, die waren gaan staan en over zijn hoofd

heen op de vluchtelingen vuurden.

Twee van de kogels waren door de voorruit gegaan, op nauwelijks een paar strepen boven het hoofd van Raffles en hij zag nu zelf wel in, dat hij tegenover deze bloeddorstige tegenstanders een andere gedragslijn zou moeten volgen.

— Schiet terug! beval hij kortaf. Wij kunnen ons hier niet als konijnen laten afmaken.

Dadelijk trok Brand zijn revolver, draaide zich om, mikte zorgvuldig en haalde de trekker over. De man aan het stuur gaf een schreeuw. De kogel was hem door de rechterarm gegaan, door de hevige pijn liet hij het stuur een ogenblik los.

De auto maakte een hevige slingering en hoewel de Chinese kellner het stuur nog greep, was 't toch te laat. Het voertuig kwam dwars over de weg te staan, de achterwielen beschreven een boog en het achterste gedeelte van de auto botste met een kracht tegen een zware steen van bijna een halve meter hoogte, die naast de weg lag. Er klonk een gekraak, een band sprong en de auto van de achtervolgers lag als een wrak opzij van de weg, met verbogen achteras, een geknapte veer en een gesprongen band.

Met een kreet van helse woede schoot Boo-Sing nog een paar keer zijn revolver af, maar de afstand was al te groot en Raffles en zijn vrienden konden zich voorlopig veilig weten.

Maar enkele minuten later hield de steenachtige weg plotseling op, hier begon een rotsachtig plateau met zware kelen bezaaid en er viel niet aan te denken, verder te rijden. De drie mannen stapten dus uit, lieten het armzalige voertuig aan zijn lot over en renden over de vlakke in de richting van de kust.

Ongeveer een half uur later stonden zij als het ware plotseling voor de Oceaan, na zich een weg te hebben gebaad door een dicht bosje kersebomen, die hier in grote overvloed in het wild groeiden.

Toen zij de kust bereikt hadden hoorden zij in de verte stemmen, die hardop in het Engels ruzie maakten, over Raffles en zijn vrienden. Boo-Sing en zijn mannen hadden het wrak van de auto zeker dadelijk in de steek gelaten en hadden te voet de achtervolging voortgezet, bezeten door een wraakzucht, die voor niets terugdeinsde.

• Vlug als de hazen renden zij verder over het gladde, harde zand, en een paar minuten daarna hadden zij de rand van het kleine bos bereikt en verdwenen onder de bomen.

Het was geen sekonde te vroeg, want toen Brand, die achteraan liep, zich nog eens omdraaide, zag hij Boo-Sing van achter de rotsen te voorschijn komen, en het strand betreden, gevolgd door de vier anderen. Zonder zich een keer te vergissen vond Raffles de weg terug naar de kleine kreek, en hij haastte zich het kistje met de elektrische omvormer te voorschijn te brengen uit de rots-spleet, waarin hij het verborgen had. Hij opende het, verzette de schakelaar en nu verliepen er enkele minuten in de grootste spanning.

Maar gelukkig kwam aan die spanning snel een einde, want daar verscheen, zacht en geluideloos, het grijze dek al boven de golven.

Dadelijk stapten Brand en Henderson op het dek, en schroefden de klep van de ingangstoren los.

Nauwelijks was dit gedaan, of daar verschenen op ongeveer 100 meter afstand de vijf bandieten. Zij keken even

rond, en kregen toen Henderson in het oog, die ver boven alle anderen uitstak, en juist aanstalten maakte in de ingangstoren af te dalen.

Zo snel zij konden, daalden de mannen achtereenvolgens in het binnenste van de duikboot af, en Henderson had van binnen juist het luik van de koepel stevig vastgeschroefd, toen er boven op het stalen dek voetstappen weerklonken.

Er was geen twijfel mogelijk of de achtervolgers, half dol van woede, liepen over de duikboot heen en weer.

Toen probeerden de bandieten blijkbaar de ingangstoren te openen, maar dat was onmogelijk, nu het luik van binnen afgesloten was.

— Nu heeft het spelletje lang genoeg geduurd, zei Raffles schouderophalend.

Hij haalde een kleine hefboom over, de watertanks liepen snel vol, en de duikboot begon onder water te zakken.

— Nu zullen zij wel niet blijven, denk ik! riep Henderson grinnikend uit.

— En ik geloof dat het op het nippertje was, zei Brand met een zucht van verlichting. Wat ben je nu eigenlijk van plan, Edward?

— Ik ben niet van plan veranderd, Charles, wij gaan naar Alaska, antwoordde Raffles even kalm, als had hij een uitstapje van Londen naar Brighton voorgesteld.

— Daar blijf je dus bij?

— Natuurlijk. Komaan, James, op je post.

Toen de «Bruinvis» nauwelijks de kleine kreek verlaten had en zich nu bevond in de inham, slaakte Brand een onderdrukte kreet en riep:

— Daar voor ons, kijk eens, de Amerikaanse duikbootjagers.

Er viel niet aan te twijfelen: Brand had goed gezien. Daar lag het kaperschip voor anker, waarmee de brutale zeeschuimers de «Asturia» hadden geplunderd. Zijn langwerpige gedaante tekende zich duidelijk af tegen het kristalheldere water van de inham.

Maar Raffles zag door de periscoop nog meer. Hij kon op het smalle strand

een grote bedrijvigheid waarnemen. Er stonden daar een vijftal mannen bij elkaar en juist hadden Boo-Sing en zijn vier kornuiten, druk gebarend, zich bij hen gevoegd en een ogenblik daarna gingen allen aan boord van de torpedojager en werd begonnen met het opsteken van de ankers. Zodra hij dat zag, matigde Raffles de vaart van de duikboot en trok de periscoop helemaal in.

— Wat gaan wij doen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Die torpedojager opruimen, antwoordde Raffles kalm. Nu ik weet aan welke bende dat schip eigenlijk toebehoort en ik ben bang, dat het nog vaker zou moeten dienen om zeeroverij te plegen, nu aarzel ik geen sekonde. Maak de ram klaar, James.

Met een glans van genoegen op zijn breed gezicht, volgde de reus het bevel op. Aan de voorkant van de duikboot bevond zich een sterke stalen ram, puntig en van zes scherp geslepen ribben voorzien, ongeveer als de bloedgeul in de ouderwetse bajonetten. Het voorwerp kon naar behoefte worden vastgezet en losgemaakt en schoof dan terug in een waterdichte koker. In een oogwenk was het geweldige wapen voor de stoot gereed gemaakt.

— Alles klaar, mylord! riep de reus opgewekt.

Raffles liet de duikboot wat achteruitslaan, de blikken op de lens gericht, tot hij zich op ongeveer honderd meter van de duikbootjager bevond, waarvan net een van de ankers was opgehaald en dat nu langzaam over het nog resterende anker begon te zwaaien, zodat het dreigde, de ingang van de inham bijna helemaal af te sluiten.

Raffles vermeerdeerde de vaart van de duikboot, die zich als een stormram op haar vijand wierp. Ofschoon de duikbootjager een stalen huid had, was de schok toch nauwelijks voelbaar. Want de spitse, vlijmscherpe ram drong er in door als een mes in boter.

Dadelijk voer de duikboot een dertigtal meters terug, om zich buiten de zuiging van het zinkende schip te hou-

den en direkt werd de periscoop weer uitgeschoven.

Nu konden de drie mannen aan boord van de onderzeeër duidelijk zien, welk een grenzeloze verwarring er aan boord van het kaperschip was ontstaan. De bandieten liepen schreeuwend heen en weer, blijkbaar trachtend, het onmogelijke te doen, om het voormalige Amerikaanse oorlogschip drijvende te houden. Maar het lek was zo groot, dat er aan stoppen of pompen eenvoudig niet te denken viel en het schip zonk zo snel, dat de opvarende maar nauwelijks de tijd hadden, het vege lijf te bergen, door in het water te springen en naar land te zwemmen, terwijl enigen, die deze kunst niet machtig waren, in allerijl de kleine sloep streken, er in sprongen en zo snel zij konden naar land roeiden, alsof de duivel hen op de hielen zat.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen, of het stalen oorlogschip hield op met zinken, omdat het niet verder kon.

Het rustte op de zandige bodem van de inham en nu het laag water was, stak nog een klein gedeelte van een van de lage schoorsteenpijpen boven het oppervlak van de golven uit.

Raffles had het schouwspel zwijgend gadegeslagen en zei nu schouderophalend:

— Nu zullen zij ons althans niet kunnen volgen.

Raffles greep met vaste hand het stuurwiel, liet de duikboot keren, zonder nog een blik te slaan op de bandieten, die dol van woede langs het strand heen en weer liepen en koos zee.

Zoals gezegd, stond de vliegmachine die Raffles had gebruikt om de zeeschuimers te bestrijden, nog altijd op een onbewoond eiland van de Maldivegroep en daar wilde hij nu het eerst heen gaan, want het toestel mocht daar niet langer onbeheerd achterblijven en bovendien kon men 't wel eens gauw nodig hebben.

De overtocht had zonder het minste ongeval plaats en op de vierde dag na

het vertrek van Hongkong ging de duikboot voor anker in een van de ondiepe baaien, die het rotsachtige eiland bezat, Henderson bleef achter om alles nog eens goed na te zien en Raffles en Brand gingen naar het geweldig grote rotshol, waarin de gedemonteerde vlieg-machine, de wonderlijke «Duiwel der Lucht», was ondergebracht.

Tot hun blijdschap vonden zij het toestel in uitstekende staat en zij hoefden niets anders te doen dan de vleugels weer op hun plaats te bevestigen.

Zodra dit klaar was, stegen de beide vrienden op en landden een enkele minuut later weer op het vlakke, goudgele strand, dat een voortreffelijk vliegveld vormde. De landing had plaats op nog geen vijftig meter afstand van de plek, waar de duikboot voor anker lag.

En nu werd alles voor de reis in gereedheid gebracht, die Raffles helemaal alleen zou ondernemen. Het was geen kleinigheid, want de stoutmoedige avonturier moest een afstand afleggen van ongeveer 2.000 mijlen en dat groten-deels over open water.

Allereerst werden dus de drijvers weer onder het toestel bevestigd, zodat het in ieder geval niet zou kunnen zinken, als Raffles genoodzaakt was op de golven te dalen. De levensmiddelenvoorraad werd nagezien en aangevuld en tenslotte werden dikke wollen kleren, pelsen, het geweer van Raffles en de nodige munitie aan boord gebracht.

Het ogenblik om afscheid te nemen was aangebroken. Raffles had Brand en Henderson bij de hand gegrepen en zei nu :

— Luistert, jongens. Wanneer alles goed gaat, zal ik morgenmiddag mijn tocht volbracht hebben. Ik wacht op jullie in Kinagamute, in het gebied van de Konjagen, aan het uiteinde van de Kuskokvim Baai. Wanneer er niets bijzonders gebeurt en de duikboot kan veel aan de oppervlakte varen, dan kunnen jullie de tocht in acht dagen hebben volbracht. Je weet daarginds de weg nog wel, Charles.

Brand was een beetje bleek geworden en scheen slechts met tegenzin de hand van Raffles los te laten. Zijn stem beefde enigszins, toen hij zei:

— Ik hoop, dat alles goed mag gaan, Edward.

— Waarom zou dat niet? vroeg Raffles verwonderd.

Hij had zijn handen haastig losgemaakt en klom in het vliegtuig.

Een kleine handbeweging en de schroef begon hoe langer hoe sneller te draaien. De «Duiwel der Lucht» gleed een tiental meters als een levend wezen over het gladde zand en verhief zich toen in de diepblauwe lucht. Twee minuten daarna viel er van het vliegtuig niets meer te bespeuren.

Dadelijk scheepten Brand en Henderson zich in en kozen zee. De reis naar het noorden was begonnen.

HOOFDSTUK V

VERDWENEN

Er waren precies acht dagen verlopen sedert het vertrek van vliegmachine en duikboot van het eenzame Maldiven-eiland.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend van een buitengewoon koude februari dag, toen een lang, grijs voorwerp zich met grote moeite een weg baande door het drijfijjs.

Dat grijze voorwerp was de «Bruinvis», waar Charles Brand en James Henderson aan boord waren.

Nog een paar keer moest Brand onder een ijsveld doorduiken, maar tenslotte kreeg hij tot zijn grote verlichting een uitgestrekt open gedeelte in het oog, dicht voor de monding van de Kuskokvum Baai.

Maar die blijdschap veranderde tamelijk spoedig weer in ongerustheid, toen hij tot de ontdekking kwam, dat die baai zelf bedekt was met een ijskorst, van wel bijna een halve meter dikte, die tot aan het einde reikte, tot aan Kina-gamute toe.

Het zou dus volkomen ondoenlijk zijn, de stad te water te bereiken en Brand was dus wel tegen zijn zin genoodzaakt, de duikboot zo goed en kwaad het ging op te bergen aan het einde van een van die diepe, door de natuur gevormde hollen, die men veel op deze rotsachtige woeste kust aantreft, waar de winter meedogenloos heerst gedurende zeven volle maanden van het jaar.

Hij voer nog wat verder en hier stond zo weinig water, dat de «Bruinvis» wat een gelukkige omstandigheid mocht worden genoemd, op de bodem van het hol rustte en toch een paar decimeters boven het ijsdek bleef steken.

De toren werd geopend en na lange tijd kregen de beide mannen weer vaste grond onder de voeten.

Zij kleedden zich in hun dikste pels, voorzagen zich van revolver, jachtmes en geweer, maakten een pak van enige dekens, levensmiddelen en andere onontbeerlijke zaken, bonden dat op hun rug en verlieten, over het ijsdek gaande, het hol, dat bij de ingang een toverachtige aanblik opleverde, want de winterzon scheen naar binnen, weerkaatste in de ijskegels, die overal neerhingen en maakte er een waar sprookjespaleis van.

De sneeuw had zo'n dik dek over alles gespreid, dat het zelfs moeilijk viel de zuidelijke oever van de Baai te volgen.

Maar Brand had zijn kompas bij zich gestoken en welgemoed gingen de beide mannen op weg.

Twee uren later, toen zij de top van een vrij hoge heuvel hadden bereikt, konden zij in de verte de kleine stad zien liggen, die het doel van hun tocht vormde.

Zij hadden tot dusverre niet veel gesproken, daar zij al hun aandacht nodig hadden om niet in een van die ver-

raderlijke kloven te vallen, tot de rand met sneeuw gevuld, die hier veel voorkomen, maar nu zei Henderson :

— U moet het mij ten goede houden, mijnheer Brand, maar mijn maag begint te jeuken.

— Je hebt gelijk, James, ik had daar nog niet aan gedacht, zei Brand glimlachend. Ik meende, dat wij niet hoefden te eten, voor wij ginds mylord hebben teruggevonden, maar wij hebben nog twee uren voor de boeg, en met deze kou is het beslist noodzakelijk, voldoen de te eten, Zie je kans een vuur te maken?

— 'n Vuur, waarvan, mijnheer Brand? vroeg de reus verbaasd, terwijl hij om zich heen keek.

— Van rendiermos en droog hout, James, antwoordde Brand. Daarginds zie ik een klein bosje, waar wij wat hout kunnen sprokkelen, en op de bodem groeit rendiermos in overvloed.

— Maar dat zal drijfnat zijn, mijnheer Brand.

— Toch niet, daarvoor vriest het te hard. Kom maar gauw mee.

De twee reizigers liepen naar het bosje.

Het duurde niet lang, of Henderson had een prachtig vuurtje gemaakt, waarboven het niet moeilijk viel, wat soep te warmen, afkomstig uit meegenomen blikken.

De mannen aten er brood en gedroogd vlees bij, dat eerst boven het vuur een beetje moest worden ontdooid, en toen zij zich versterkt hadden met die maaltijd, staken zij hun pijpen op, om nog even te rusten bij het knappende vuur, dat een heerlijke warmte verspreidde. Een uur later bonden zij hun bagage weer op en gingen verder.

Maar diezelfde avond zouden zij Kinagamute toch niet meer bereiken, want de lucht betrok, en plotseling stak er een van die hevige sneeuwstormen op, die een zekere dood voor de reizigers betekenen, wanneer hij zich niet weet te beschutten.

Gelukkig bevonden de beide reizigers zich toen op een plek, waar de oever van

de Baai hoog boven het water was gelegen, en in die steile holten, soms verscheidene meters diep, en waar de verblindende, ijzige sneeuwstorm onmogelijk kon doordringen.

Niet zonder moeite wisten Brand en Henderson zo 'n hol te bereiken, en uitgeput lieten zij zich op de steenachtige bodem vallen en staarden naar de dichte sneeuwvlokken, die in razende snelheid voorbij de opening van het hol vloegen, opgejaagd door de storm.

— Duurt zo iets lang, mijnheer Brand vroeg Henderson, na enige tijd naar dit woeste spel van de sneeuwstorm te hebben gekeken.

— Soms verscheidene dagen achtereen, James, soms ook maar enkele uren. Maar hoe korter de «blizzard» duurt, hoe heviger hij ook is. Ik ben bang, dat wij hier de nacht zullen moeten doorbrengen, want als de duisternis valt, en het blijft sneeuwen, is het heel gevaarlijk verder te gaan.

— En een vuur kunnen wij deze keer niet maken, mijnheer Brand.

— Dat is inderdaad onmogelijk, James. Maar wij kunnen ons in alle dekens wikkelen, die wij bij ons hebben, en zo ver mogelijk achterin het hol kruipen, waar de kou minder voelbaar is.

Dat deden de beide mannen, en na zich stijf in hun dikke dekens te hebben gerold, kortten, zij zich de tijd met praten en roken, tot de duisternis viel, en een verkwikkende slaap hun vermoeide ledematen weer nieuw leven schonk. Het was in het hol wel koud, maar het was toch wat beter dan daar buiten in de snijdende storm.

Zij werden bijna tegelijk weer wakker door het zonlicht, dat het hol binnendrong. De hevige storm was helemaal opgehouden, en ofschoon de kou nog fel was, voorspelde alles toch een prachtige dag. Henderson haastte zich, het hol te verlaten, en uit het naburige kreupelhout zoveel dor hout te gaan halen als zijn geweldige armen maar konden vasthouden.

En even daarna vlamde er een vrolijk vuurtje in het rotshol, er werd koffie

gezet met behulp van sneeuw, gemalen koffie en gecondenseerde melk, het harde brood werd niet zonder moeite gesneden en om acht uur in de ochtend verlieten de beide mannen het hol weer, klauterden naar boven en zetten hun weg naar de stad voort, die zij een paar uren later bereikten.

Het moet gezegd worden, dat Henderson en Brand een vrij vreemde indruk maakten, toen zij in Kinagamute verschenen.

Want eigenlijk gezegd, zagen alle bewoners er daar uit als rovers, met woeste baarden, onverzorgd haar en gehuld in herhaaldelijke gelapte pelsjassen, de benen tot aan de knie gestoken in grove laarzen, die met bont gevoerd waren en het hoofd meestal gedekt met een muts van beverbont, of wel van schapenvacht.

De beide Engelsen daarentegen waren weliswaar zo warm mogelijk gekleed, maar hun kleren waren van de beste snit en nog nieuw.

Brand, die hier eenmaal vroeger geweest was, liep dadelijk naar de herberg, die Raffles hem als plaats van samenkomst had aangewezen en die de weidse naam droeg van «De Gouden Zon».

En wie mocht kunnen lezen, hoefde alleen maar te kijken naar de primitief getekende afbeelding van het hemellichaam, okergeel gekleurd en dat naar alle zijden grillige stralen uitschoot.

Jim Dane stond op de vrij hoge drempelel, die men langs twee treden bereikte, met de handen in zijn zakken, een reusachtige man, met een nek als een stier en een breed gezicht, dat duidelijk getuigde van het moeilijke, avontuurlijke leven, dat hij achter de rug had.

Ook hij keek de vreemdelingen nieuwsgierig en onderzoekend aan en hij scheen Brand niet te herkennen, totdat deze vlak voor hem stond, waarop hij een kreet van herkenning slaakte, de jongeman een hand toestak, die veel op een berenklaauw leek en met dreunende stem uitriep:

— Welkom, mijnheer. Ik hoef u niet te vragen, wie u bent, u bent de metgezel van graaf Palmhurst, nietwaar?

— Zo is het, beste Dane, antwoordde Brand vrolijk. Breng ons maar gauw naar graaf Palmhurst toe. Hij wacht op ons.

Maar het gezicht van de reus betrok plotseling en hij zei, terwijl hij zich achter het oor krabde:

— U vindt meneer de graaf niet thuis, mijnheer Brand.

— Niet thuis? herhaalde Brand langzaam. Maar wij hadden toch met hem afgesproken, dat hij hier op ons zou wachten. Wij hebben ons een paar dagen verlaat, maar dat was niet onze schuld. Weet u niet waar hij nu is?

De reus haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik zou het u onmogelijk kunnen zeggen.

— Is hij dan soms op jacht gegaan?

— Dat geloof ik haast niet. Men gaat meestal niet tegen het vallen van de nacht jagen.

— Wat zegt u daar? Wilt u daarmee zeggen, dat hij deze nacht niet in uw logement is geweest?

— Zo is het. Gisteravond omstreeks negen uur is hij vertrokken.

Brand en Henderson hadden een snelle blik met elkaar gewisseld. Beiden voelden zich door een plotselinge onrust aangegrepen, waaraan zij geen naam wisten te geven.

Toen wendde Brand zich weer tot Dane, en riep uit, terwijl hij hem bij de arm greep:

— Weet u niet waarom hij is vertrokken? Het is hier toch geen gewoonte om zo laat in de avond, bij die felle kou, naar buiten te gaan?

— Dat zal zeker niemand doen, die ze alle vijf bij elkaar heeft! riep de reus met zijn dreunende stem. Maar meneer de graaf is altijd zo goedhartig geweest, ziet u.

— Goedhartig? Wat bedoel je toch? riep Brand ongeduldig. Verklaar je toch duidelijk.

— Het is in een paar woorden verteld, mijnheer Brand. Zowat negen uur gisteravond kwam er hier een meisje van een jaar of twaalf, dat tranen met

tuiten hilde en dat naar de graaf vroeg. U moet weten, dat hij hier al een week is en al dadelijk had hij de gelegenheid gehad, om te tonen dat hij een evengoed jager als dokter was. Een van de jongens had zijn enkel verstuikt en die kerel brulde van pijn en dreigde alles stuk te schieten, en de graaf genas hem, zowaar ik hier sta. Dat werd natuurlijk dadelijk bekend. Nu, dat meisje kwam hem vragen, of «doc» zoals zij hem noemde, naar haar zieke moeder wilde komen kijken, die het niet lang meer zou maken.

Brand stond met half afgewend gezicht en samengeknepen vuisten en zijn stem had een doffe klank, toen hij vroeg :

— Wat was dat voor een meisje? U kent het natuurlijk?

— Ik kende het kind absoluut niet. Ik had haar nooit gezien. Ik hoorde ook later pas wat zij gevraagd had van Sallie, de dienstmeid, die heel toevallig hoorde wat het kind aan de graaf kwam vragen.

— Het is goed! antwoordde Brand kortaf. Wij... zullen proberen hem terug te vinden. Het dorp is toch zo groot niet, die zieke moeder moet toch terug zijn

te vinden. Die kan ons misschien nadere inlichtingen geven. U kent toch zeker iedereen in de plaats?

— Dat zou ik menen.

— Wel eens van een zieke vrouw gehoord?

— Nooit. Dat is te zeggen, zeker niet van een vrouw met een dochter van twaalf jaar.

— Weet je ook of graaf Palmhurst gewapend is vertrokken?

— Nu, zijn revolver zal hij wel bij zich hebben gehad, maar zijn geweer staat nog in zijn kamer. Het kind moet gezegd heben, dat het in een van de huizen van het dorp woonde.

— Zijn alle huizen op het ogenblik bewoond?

— Bij lange niet. Er zijn hier verleden jaar wel dertig blokhuizen gebouwd door gouddelvers, maar die zijn weer een voor een vertrokken, toen het graven hier niets opleverde en ze zijn verderop gegaan.

Brand gaf geen antwoord. Hij keek Henderson zwijgend aan en deze keek hem op zijn beurt aan met ogen, waarin maar al te goed te lezen viel, wat de reus van deze plotselinge verdwijning dacht.

HOOFDSTUK VI

DE EENZAME BLOKHUT

Brand was er de man niet naar, om besluiteloos te blijven wachten. Op korte toon zei hij :

— Een warme maaltijd, beste Dane en gauw. Ik vrees, dat graaf Palmhurst een ongeluk heeft gekregen en wij moeten direkt een onderzoek gaan instellen.

— Dat heb ik ook al gedacht, mijnheer en ik kan mij toch met de beste wil niet voorstellen, hoe dat mogelijk zou zijn, antwoordde Dane hoofdschuddend. De graaf was waarachtig geen klein kind en het is toch klaarlichte dag nu.

— Vertel mij eens, Dane, heb je hier soms in de laatste dagen vreemdelingen in het dorp gezien ?

— Laat eens kijken, ja, vier of vijf mannen, naar ik meen. Zij kwamen hier op de blauwvos jagen, zoals zij zeiden.

— Zagen zij er uit als beroepsjagers?

— Nee, helemaal niet. Zij waren deftig gekleed ; ik zal zeggen zoals u en deze grote meneer hier, die ik niet ken.

— Ik ben de bediende van de graaf, zei Henderson eenvoudig.

Dichtbij een van de kleine ramen stond een stevige tafel en Sallie, de meid, was al bezig daarop tinnen borden te rangschikken en vorken en lepels van hetzelfde metaal.

Henderson en Brand gingen zitten en dadelijk begon de jongeman op zachte toon :

— Je twijfelt er natuurlijk evenmin aan als ik, James, of mylord is in een valstrik gelopen. Ik heb het wel vooruit kunnen denken. Die ellendelingen op Hongkong hebben gelegenheid in overvloed gehad een telegram in cijfercode te sturen aan hun medeplichtigen in New York, Chicago, San Fran-

cisco, weet ik veel. En een week was voor die schurken voldoende om hier heen te komen en de aanslag te ondernemen. O, dat vervloekte ijs, dat ons zo heeft opgehouden.

— Het ijs en de sneeuwstorm, mijnheer Brand, prevelde Henderson dof. Wat moeten wij nu doen?

— Natuurlijk alles in het werk stellen om zijn spoor terug te vinden, James, en dat dadelijk nadat wij gegeten hebben. Ik hoop, dat het niet te laat is.

Op dit ogenblik kwam Sallie binnen met een aarden kom dampende soep, die een prikkelende geur verspreidde en waarin grote stukken rendier vlees dreeven. Sallie was een Ierse met een trouwhartig, breed gezicht, niet mooi, maar met die uitdrukking op het gezicht, die zelfs de minst knappe vrouw aantrekkelijk maakt. Brand hield haar bij de mouw vast, toen zij weer weg wilde gaan en vroeg zacht:

— Luister eens, Sallie, jij hebt toch gehoord, dat gisteravond een meisje hier kwam, dat huilend aan graaf Palmhurst vroeg, om naar haar zieke moeder te komen kijken? Had je dat meisje vroeger ooit gezien?

— Nee, mijnheer, nooit. Het kind was hier bepaald vreemd in de stad. Ik woon hier al tien jaar, ziet u.

— Noemde het soms de plaats, waar de dokter, onze vriend, moest worden heengebracht?

— Nee, mijnheer, zij zei alleen maar dat het in het dorp was.

Het kon niet anders, of Raffles was in een listig opgezette val gelopen, want het dorp was zo klein, dat verdwalen er onmogelijk was en de sneeuwstorm was om negen uur al volkomen bedaad. Trouwens, al zou die hem hebben overvallen, dan had hij toch gelegenheid genoeg gehad, ergens te schuilen en op dit ogenblik was het het mooiste weer van de wereld. Het vroor weliswaar 28 graden, maar er stond hoegenaamd geen wind.

Brand dacht een ogenblik na en vroeg toen weer:

— Waar had dat gesprek tussen onze vriend en het meisje plaats?

— In de gang, mijnheer.

— Wist het kind, dat je kon luisteren?

— Nee. Ik stond toevallig in de provisiekast en daarvan stond de deur op een kier.

— Ging graaf Palmhurst met het kind mee?

— Jazeker. Zij zei, dat hij onmogelijk alleen de weg had kunnen vinden.

— Zou je het kind herkennen, als je haar terugzag?

— Maar ik heb haar helemaal niet gezien. Dat is te zeggen, haar figuurtje zag ik flauwtjes in de slecht verlichte gang, maar haar gezicht kon ik onmogelijk onderscheiden.

— Dank je, Sallie. Hier heb je wat: voor je moeite.

Brand stuurde het meisje met een geldstukje weg.

De beide mannen aten zwijgend en toen zij verzadigd waren, zei Brand vastberaden:

— Wij moeten tot iedere prijs dat huis terugvinden, James, waarheen die ellendelingen mylord gelokt hebben. Want dat iets dergelijks gebeurd is, staat voor mij vast.

Zij stonden van tafel op, juist toen Dane weer binnentrad, om naar zijn nieuwe gasten te informeren. Brand liep dadelijk op hem toe en zei op zachte, maar doordringende toon:

— Luister eens goed, Dane. Wij moeten het spoor van graaf Palmhurst tot iedere prijs terugvinden. Er moet in zijn kamer nog wel een of ander kledingstuk zijn, dat hij pas heeft gedragen. Kun jij ons hier iemand opnoemen, die een goede speurhond heeft?

— U wilt een speurhond hebben? Maar dan bent u bij mij terecht! riep Dane met zijn bulderende stem. Ik mag gerust zeggen, dat Jimmy de beste is in een straal van vijftig mijlen.

— Stil, praat niet zo hard. Er kunnen hier spionnen zijn, maande Brand hem aan.

— Spionnen? herhaalde Dane, terwijl zijn wenkbrauwen de hoogte in-

gingen. Wat bedoelt u daarmee ?

— Ik kan je niet alles vertellen, bes- te Dane, maar graaf Palmhurst heeft bittere vijanden en ik weet nu zeker, dat die hem tot hier achtervolgd heb- ben en zijn leven bedreigen.

— Vijanden ? Graaf Palmhurst ? O, maar dan ben ik van de partij, als u het goedvindt.

— Nee, Dane, dat mogen wij niet aannemen, zei Brand ernstig. Later mis- schien. Als wij eerst de verblijfplaats van onze vriend ontdekt hebben. Wij willen nu niets anders dan je hond te leen hebben. Maar als je wilt, kun je meegaan, want hij zal jou zeker beter gehoorzamen.

— Het zal zelfs wel noodzakelijk zijn, mijnheer, hij zou u niet willen volgen. Wacht een ogenblik, ik ben dadelijk tot uw dienst. Sallie, drommelse meid, waar zit je ? Daar komen gasten aan.

Inderdaad stapten er enige pelsja- gers de gelagkamer binnen en Brand en Henderson haastten zich door een twee- de deur naar buiten, naar de gang, waarop de eikenhouten trap uitkwam, die naar de enige verdieping van het houten logement voerde. Zij hadden gauw de kamer gevonden, die Raffles als verblijfplaats was aangewezen en vonden daar zijn geweer, het brede jachtmes en enige kledingstukken.

Het vuur in de kamer was nog niet helemaal uit en de voorwerpen waren allen nog vrij warm, daarover hoefde Jimmy zich dus in ieder geval niet te beklagen. Brand greep een paar dikke wollen kousen, die in een hoek lagen en blijkbaar al waren gedragen en de bei- de vrienden daalden de trap weer af en vonden in de gang Dane, die een hond aan de ketting vasthield.

Het dier scheen verbaasd sterk te zijn en gromde, toen hij de vreemdelin- gen zag, terwijl het zijn blinkend witte tanden ontblootte. Maar de ketting was gelukkig sterk en Dane was het dier de baas.

Hij nam het paar kousen aan, dat Brand hem zwijgend gaf, liet er de hond aan ruiken, waarna het drielal

naar buiten ging.

Gelukkig had het die nacht niet meer gesneeuwd en de hard bevroren grond scheen de lucht van de man, die Jim- my moest zoeken, vrij goed te hebben vastgehouden. Want op een kort bevel van zijn meester, begon de hond snel te lopen, met de neus naar de grond en zonder aarzelen.

Er waren op dat tijdstip van de dag maar weinig bewoners in het dorp ach- tergebleven en die hadden wel andere dingen te doen, dan zich met Dane en zijn hond te bemoeien. Het dier had het dorp al bijna verlaten, aan het einde van de strak getrokken ketting en nog altijd scheen het spoor door te lopen. De weg begon hier een beetje te stijgen en liep heuvelopwaarts. Pijnbo- men en dennen, zwaar met sneeuw be- laden, groeiden er langs de hellingen. De blokhutten lagen hier ver uit el- kaar.

— Dat zijn de onbewoonde huizen, waarover ik u gesproken heb, zei Dane, die nog geen woord had gezegd, maar het oog strak op zijn hond gevestigd had gehouden. Er komen er nu een paar, maar dan is het over.

— Is er verderop absoluut niets meer ?

— Niets dan de eindeloze sneeuwvlak- te, mijnheer.

De hond trok zijn meester nu ver- der, naar een tamelijk groot blokhuis, ver van de eigenlijke weg gelegen, hal- verwege de lage heuvel.

Brand en Henderson hadden hun ge- weren geladen en snel zwijgend nader- den zij de hut.

— Zou er iemand binnen zijn ? vroeg Henderson.

— Nee, mijnheer, de hut is zeker ver- laten, anders zou Jimmy nu al brom- men, verzekerde Dane.

Nog een honderdtal stappen over de hard bevroren sneeuw en toen hadden de drie mannen het blokhuis bereikt. De deur was gesloten met een eenvou- dige klink en zij konden ongehinderd binnenstappen. Zij stonden in een smal portaal en een tweede deur voerde on-

middellijk in het enige vertrek dat de blokhut rijk was.

Een enkele blik was voldoende om de drie mannen te doen zien, dat er hier een hevige worsteling moest hebben plaats gevonden.

Stoelen lagen door het vertrek verspreid, van de tafel was een poot gebroken, de olielamp lag aan scherven op de grond en hier en daar waren de houten wanden met bloed bespat.

En toch slaakte Charles Brand bij het zien van deze sporen een zucht van opluchting.

Want hieruit bleek, dat de schurken Raffles levend in handen hadden willen krijgen en hem niet gedood hadden, wat heel gemakkelijk zou zijn geweest in deze afgelegen hut, met zijn wanden van dikke dennestammen.

Een verraderlijk toegebrachte messteek en alles zou gedaan zijn.

In een hoek van het grote vertrek stond een van die grote bedden, die overdag als rustbank gebruikt worden en waarvan in deze woeste streken het beddegoed onveranderlijk uit dierenvelen bestaat. Maar heel zelden ziet men wollen dekens, die moeilijk te krijgen en kostbaar zijn.

Brand legde zijn hand op de as in de haard en voelde dat deze nog lauwwarm was; het vuur had beslist de vorige avond nog gebrand.

De jongeman stond een ogenblik in gedachten en begon toen:

— Het is duidelijk, dat onze vriend hierheen is gebracht en dat hier een heftige worsteling heeft plaats gevonden. Hebt u enig idee Dane, waar men graaf Palmhurst heen kan hebben gebracht?

De reusachtige herbergier dacht een ogenblik na en antwoordde toen schouderophalend:

— De dichtst bijzijnde bewoonde plaats is Ikogmute, op tweehonderd mijlen hier vandaan. Maar ik zou mij niet kunnen voorstellen, met welk doel men de graaf daarheen zou hebben ge-

bracht. Als zijn vijanden zo op hem verbitterd waren, waarom hebben zij hem hier dan niet ter plaatse vermoord?

Brand meende dit wel te begrijpen, maar hij kon en wilde de brave herbergier de waarheid niet zeggen en daarom antwoordde hij ontwijkend:

— Daar zullen zij hun redenen wel voor gehad hebben. Misschien hoopten zij wel ook ons beiden in hun macht te krijgen. U hebt daar straks de naam van een andere plaats genoemd. Wonen er dan helemaal geen mensen op deze verlaten vlakte?

— Toch wel. Maar ik benijd hen niet. Het zijn houthakkers, pelsjagers, kolenbranders, vissers. Soms wonen zij bij tien en twintig bij elkaar, maar vaak ook alleen. Alleen degene, die hier volkomen bekend is in de streek, zou hen weten te vinden. En 's winters is het natuurlijk nog veel moeilijker dan in de zomer.

— Gelooft u, dat Jimmy in staat zou zijn het spoor nog verder te volgen?

— Dat moet ik ernstig betwijfelen, mijnheer, antwoordde Dane. Vergeet niet, dat uw vriend lopend hierheen is gekomen, maar dat zijn vijanden hem beslist met een slee verderop hebben gebracht en een sleeijzer laat nu eenmaal geen reuk na.

Brand wilde weer iets zeggen, toen Henderson, die een rondgang door het vertrek had gemaakt en door een der ramen had gekeken, met een gasmoorde stem uitriep:

— Daar komen mensen hierheen.

— Weg dan van het raam, beval Brand haastig. Dane, kijk eens, of je die lui kent, maar pas op dat je niet gezien wordt.

De herbergier ging midden in het vertrek staan, zodat men van buiten onmogelijk zou kunnen zien en keek door de kleine opening in het stijf bevroren raam, dat Henderson net had gemaakt, door er tegen te ademen.

En hoe goed de reus daaraan gedaan had, dat zal uit het vervolg blijken.

HOOFDSTUK VII

DE EERSTE OVERWINNING OP HET KWADE OOG

Dane tuurde enige tijd door het raam en zei eindelijk langzaam :

— Ik ken die kerels helemaal niet ; ik ben zeker, dat ik hen nog nooit heb gezien.

Hij keek nog even naar de drie mannen, die daar langzaam naderden, op een afstand van een paar honderd meter en die blijkbaar op weg waren naar de hut.

— Zouden ze onze voetstappen niet zien ? vroeg Henderson fluisterend, alsof hij bang was, dat de naderenden hem nu al zouden kunnen horen.

— De grond is hard bevroren en bovendien de voetstappen van gisteravond moeten toch ook nog zichtbaar zijn, zei Dane.

Onder het spreken had zijn rechterhand met een gewoontegebaar naar de revolver getast, die in het leren holster op zijn rechterheup hing.

Het was het instinctieve wantrouwen

van alle bewoners in deze onherbergzame streken tegen de vreemdeling.

De drie mannen, die daar naderden, waren met geweren gewapend en zij schenen beslist geen haast te hebben.

Brand had zijn plan onmiddellijk gemaakt.

— Geloof je, dat je hond niet zal gaan blaffen, als we hier blijven, terwijl die kerels verschijnen ? vroeg hij.

— Als ik het Jimmy beveel, zal hij niet eens ademen, mijnheer.

— En zou je ons willen helpen, Dane ?

— Vraagt u dat nog ? riep de herbergier verontwaardigd uit. Heeft graaf Palmhurst u dan nog niet eens verteld, dat ik mijn leven aan hem te danken heb ? Zeg maar wat ik doen moet en als die drie kerels daar inderdaad iets met zijn ontvoering te maken hebben, dan zal ik hen met het grootste genoegen van de wereld neerknallen.

— Ik wist wel, dat ik op je zou kunnen rekenen, Dane, antwoordde Brand. Maar geschoten mag er juist voorlopig niet worden. Integendeel, wij moeten ons stil houden. Laat eens zien, wat wij ons kunnen verbergen. Wacht, ik heb het al gevonden. Onder dat reusachtige bed zou zich wel een half dozijn mannen kunnen verbergen. Gauw er onder, voor zij hier zijn. De drie mannen kropen onder het gevaarlijke rustbed, dat op vier zware poten stond, uit een dikke denneboom gezaagd en waarvan de onderkant zich ongeveer drie decimeter van de grond bevond.

Voor Dane en Henderson was het dus niet zo gemakkelijk, onder het bed weg te kruipen, maar zij slaagden er toch in.

Op een kort bevel volgde de hond, de drie mannen legden hun revolvers onder het bereik van hun handen en wachtten met gespannen aandacht wat er zou gebeuren.

Er verliepen nog een paar minuten, zonder dat er iets te horen was, maar toen knarste de sneeuw onder de voeten van de mannen die het huis waren genaderd.

Een ogenblik was Brand bang, dat zij de ronde, bewasemde plek op het raam zouden zien en achterdocht zouden krijgen, maar 't vroom zo hard, dat binnen die korte tijd de ruit alweer helemaal onder ijsbloemen bedekt was.

De voordeur ging open en werd onmiddellijk daarna weer gesloten.

Nu ging de deur van de grote kamer open en ook deze werd dicht gedaan.

Bijna dadelijk daarop klonk een ruwe spottende stem, die sprak:

— Nu, hier is ook aardig huisgehouden. Die schoelje schijnt zich danig te hebben geweerd. Hadden wij zijn twee vrienden ook maar vast in onze macht.

— Waarom hebben zij die vent niet dadelijk koud gemaakt? vroeg een gladde, zachte stem, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

— Om diverse redenen niet, Tom, antwoordde de man, die het eerst gesproken had. Ten eerste wordt het hier

vrij gauw bekend, ten tweede willen wij hem eerst zijn geheimen proberen af te persen, ten derde moet hij ons zeggen, wat hij met het goud gedaan heeft, het Japanse goud van de « Asturia » en als wij dat eenmaal weten: dan een goed gericht schot en John Raffles is er geweest.

Brand was een ogenblik bang, dat Dane een beweging van woede of verbazing zou maken.

Maar de herbergier verroerde zich zelfs niet; het was duidelijk, dat de brave kerel, die al meer dan 20 jaar in dit eenzame oord leefde, de naam van de Londense Gentleman-Dief zelfs nooit gehoord had en blijkbaar absoluut niet begreep waar het gesprek eigenlijk over ging.

Maar Brand wist het des te beter.

De drie mannen begonnen in het vertrek heen en weer te lopen en een paar keer kwam een van hen zo dicht bij het rustbed, dat de drie mannen, die daar onder verborgen waren, hem gemakkelijk bij de benen hadden kunnen grijpen.

Maar Brand had zijn vinger op de lippen gelegd en maande de beide anderen aan stil te blijven.

De stoelen werden weer overeind gezet en toen klonk weer de zachte, een-tonige stem van zoëven:

— Wat doe je hier nu eigenlijk, Black?

— Dat zul je horen, Tom. Er is bevel van de Moloch gekomen, dat we Raffles en zijn kornuiten moesten vasthouden, tot een van zijn luitenanten hier is, om te zien of hij werkelijk de doodsvijand van onze bende is, en daarnaar te handelen. Maar intussen moeten wij eerst naar de plek gaan, waar hij nu zit.

— En ken jij die plek, Black?

— Nog niet, maar ik zal ze over een paar minuten weten.

— Hoezo? Komen de jongens dan weer terug?

— Zo dom zullen zij niet zijn. Maar zij hebben hier een mededeling voor mij achter gelaten, waarin ik zal kun-

nen lezen, waarheen zij hun gevangene gebracht hebben. Het is, geloof ik, niet ver van hier, maar zeker weet ik het niet.

— Heb je aan de politie gedacht, Black ?

— Wat kan mij de politie schelen ? Je gelooft toch niet, dat je hier in New York bent ? 's Winters komt er eens om de paar maanden een patrouille van de bereden politie hierheen, hoogstens van drie man en dikwijls is zo een potkijker nog alleen ook. Zij moeten evengoed met sleden en honden reizen als ieder ander en vliegmachines hebben ze gelukkig niet.

— Maar Raffles heeft er een, mompelde Brand glimlachend voor zich heen. Ik weet nog niet waar hij zijn toestel heeft opgeborgen, maar op het juiste ogenblik zal het zijn plicht weten te doen, rekent daar maar op, schurken.

— Hoe komen we naar die plek toe ? vroeg weer de man, die als Tom was aangesproken.

— Hoe anders dan met sleden ? Wat stel je gekke vragen, Tom.

— En moet het vandaag nog gebeuren ?

— Het bevel luidt : « onmiddellijk ». En dat is niet voor tweeërlei uitleg vatbaar.

Black werd zichtbaar, toen hij naar een plek van de wand liep, dicht bij de grote haard.

Hij was een grote, ruwe kerel, in schapenvacht gekleed en met een muts van beverbont op.

Hij had zijn geweer op de tafel gelegd en bukte zich nu iets, om naast de schoorsteen een klein luikje te openen, ongeveer een hand breed en dat daar vrijwel onzichtbaar was aangebracht.

Hij zocht er even in en haalde toen een stuk papier te voorschijn, dat hij doorlas.

Toen bromde hij tevreden :

— Het is in orde, lui. De plek is niet ver van hier, zo wat zeven uur met de slede en wij kunnen er voor het vallen van de avond zijn. Jij kent hier toch

de weg, Archibald ?

— Als mijn zak, bromde de aangesprokene.

— Prachtig, dan zullen we maar geen tijd verloren laten gaan. De man kwam weer een paar stappen het vertrek in en op hetzelfde ogenblik stootte Charles Brand de naast hem liggende mannen aan, de drie revolvers gluurdend onder de rand van het rustbed uit, terwijl de bevelende stem van Brand riep :

— Handen op of jullie gaan er aan.

Met een kreet van woede trok Black razendsnel zijn revolver, maar Brand was vlugger en zijn kogel verbrijzelde het wapen in de hand van de schurk.

Brand kroop snel als de gedachte van onder de rustbank uit, juist op hetzelfde ogenblik dat Black het papier, waarop de kostbare aanwijzing geschreven stond, tot een prop halde en in zijn mond stak, blijkbaar met het doel, het op te kauwen en door te slikken.

Maar zover liet Brand het niet komen.

Met een sprong als van een panter, was hij bij Black en de revolver trof de man met zo 'n kracht tegen de kaak, dat hij als een blok omviel.

De bal papier vloog uit de mond en Brand was er onmiddellijk bij om hem op te rapen en in zijn zak te steken.

De twee andere schurken, bekomen van hun eerste verbijstering, probeerden zich nog te verdedigen, maar Tom kreeg een kogel door de schouder, die hem voorover op de tafel deed vallen en toen gaf Archibald de strijd maar op.

Hij werd in een ommezien stevig geboeid met een van de dikke touwen, die in een hoek van het vertrek lagen en hetzelfde werd gedaan met de beide andere mannen.

— Is hier een gevangenis, Dane ? vroeg Brand, met een verachtelijke blik op de drie bandieten.

— Het is maar wat je een gevangenis noemt. Een houten blokhuis. Maar wij hebben nu eenmaal niets anders en zij kunnen althans afzonderlijk worden

opgesloten, antwoordde de herbergier.

— Jij doet daar een mooi werk, Dane, klonk de scherpe stem van Archibald, een man met een smal vossengezicht en rood haar. Weet je wel wie jij daar helpt, man?

— In ieder geval help ik iemand, die ik heel goed ken, antwoordde Dane nu schouderophalend.

— Maar het is John Raffles, ezel.

— Wat kan het mij schelen hoe hij eigenlijk heet! antwoordde Dane koeltjes. Jullie mogen het wel weten, dat hij mijn leven heeft gered en, zie je, aan dat leven hecht ik nog al. Wie een vinger naar hem uitsteekt, die krijgt met Dane te doen, is dat duidelijk? En uit jullie praatje van net heb ik wel gehoord, dat jullie de grootste schurken zijn, die er op twee benen rondlopen. We hebben hier een sheriff, die niet mak is, en ik verzeker je, dat mijn getuigenis gewicht in de schaal legt. Ik heb een uitstekend geheugen en ik zal hem eens herhalen, wat hier gesproken is. En nu vooruit met jullie.

— Nog een ogenblikje, Dane, hield Brand hem terug.

Hij had de bal papier weer uit zijn zak gehaald, plukte hem uit elkaar en las niet zonder moeite op halfluide toon:

— Wij hebben R. naar het blokhuis aan het Cedermeer gebracht. Archibald weet de weg. Gebruik sleden en honden. De agent van de Moloch wordt morgen verwacht. Porcupine.

Brand liet teleurgesteld het papier zakken en mompelde:

— Dat brengt ons niet veel verder. Ik weet helemaal niet waar dat ergens is.

— Maar ik weet het heel goed, riep Dane opgewonden uit. Het is een tamelijk groot en stevig blokhuis, waar vroeger een factorij in gevestigd was, maar dat al een paar jaren niet meer gebruikt wordt, ik weet niet waarom. Ik zou er u in het donker zelfs heen kunnen brengen.

— En als wij je dat vroegen, Dane, zou je het dan willen doen?

— Ik wil niets liever, mijnheer, antwoordde Dane en zijn ogen begonnen te schitteren, terwijl hij Brand met zoveel kracht de hand drukte, dat deze nauwelijks een kreet van pijn kon onderdrukken.

— Nu direkt?

— Dadelijk. Want dacht u dat ik zou aarzelen, nu ik in de gelegenheid ben, mijn redder een wederdienst te bewijzen? U kunt mijn honden en mijn sleden krijgen, maar eerst zullen wij dit gespuis bij de sheriff gaan afleveren.

Dit was nu eigenlijk iets, waarop Brand minder gesteld was, om begrijpelijke redenen.

De bandieten zouden natuurlijk niet zwijgen, zij zouden Raffles aanwijzen als degene, die met zijn duikboot het goud van de «Asturia» had weten buit te maken en men zou natuurlijk beginnen, de beide metgezellen van die verdachte vreemdeling in verzekerde bewaring te houden.

In elk geval zou er heel veel kostbare tijd verloren gaan en wie weet wat daar zou kunnen gebeuren aan het Cedermeer?

Hij nam dus Dane even apart en zei zachtjes:

— Luister eens, Dane, je hebt gezegd, dat je mijn vriend een dienst wilde bewijzen. Welnu, dat kun je niet beter doen, dan deze drie boeven aanvanke-lijk maar hier in dit huis te laten. Er is zeker wel een vliering, zodat ze hier niet bij elkaar hoeven te blijven. Ik kan je de reden nu nog niet vertellen, misschien hoor je die later wel.

— Ik heb niets te maken met de reden, mijnheer. Als u liever hebt, dat zij voorlopig hier blijven: de sheriff kan wel wachten, als het niet langer is dan een paar dagen. Blijft u dan hier om hen te bewaken, dan ga ik mijn grootste slee en mijn honden halen. Sal- me moet dan maar op de zaak passen, daarvoor is zij mans genoeg.

En zonder nog éénmaal naar de drie gevangen schurken om te kijken, vertrok de brave herbergier.

Brand begon direkt de wond van

Tom te verbinden, die zacht kreunde en hem met zijn violet groene ogen schuw aankeek, als een dier, dat in het nauw is gedreven, waarna hij opnieuw werd gebonden en op het rustbed neergelegd.

Er werd vuur aangemaakt en toen wachtte men rustig, tot Dane zou terugkeren.

Een paar keer had Brand geprobeerd uit de mond van Black, die de chef van het troepje scheen te zijn, iets over het lot van Raffles te vernemen, maar de man bewaarde een hardnekkig stilzwijgen en Archibald verzekerde, dat hij van niets wist.

Nog geen half uur, nadat hij vertrokken was, keerde Dane terug, dik in bont gehuld en in gezelschap van twee stevig gebouwde kerels, die in zijn dienst waren en aan wie de bewaking van de gevangen schurken zou worden toevertrouwd.

Zij zouden ook voor voedsel en verwarming moeten zorgen.

Nadat dit alles geregeld was, verlieten Brand en Henderson, door Dane vergezeld het blokhuis.

Voor de deur stond 'n slee, met acht sterke honden gespannen. Jimmy werd als negende aan het hoofd gespannen en hij scheen heel trots te zijn op die positie. Het was duidelijk te zien, dat alle andere honden hem vreesden en zijn bevelen stipt opvolgden, want Dane zwoer bij hoog en laag, dat Jimmy, door op een bepaalde manier te grommen of te blaffen wel degelijk bevelen uitdeelde.

De brave herbergier had levensmiddelen, dikke dekens en ook de geweren van de beide reizigers benevens munitie op de slee gestapeld en verder sneeuwschoenen, dikke pelsen en andere onontbeerlijke voorwerpen.

De tocht kon nu direkt beginnen. Daar ze totaal niet vermoeid waren, besloten de drie mannen voorlopig te voet te gaan.

En zo trokken zij de vlakte tegemoet, de onherbergzame vlakte, die zulke vreselijke en onbekende gevaren kan

opleveren voor degenen, die er niet van jongs af aan geleefd hebben.

Dane had niet te veel gezegd, toen hij verzekerde, de weg te kennen.

Hij liep voorop, het geweer in de hand, een beetje voorovergebogen, zijn warrige baard stijf bevroren en naar alle kanten uitpiekend, de bonte muts diep in de ogen getrokken.

De enige levende wezens, die men tegenkwam, waren enige dozijnen coyotes of wilde prairiehonden, die men van het lijf moest houden, door er een paar neer te schieten, die onmiddellijk door hun uitgehongerde rasgenoten werden verslonden, enige blauwvossen, die snel op de vlucht sloegen en nu en dan een enkele eland.

Om vijf uur in de namiddag werd de eerste rustpoos gehouden, noodzakelijk om de honden een buitje te laten uitblazen, wier poten pijnlijk waren geworden door het lopen op de bevroren sneeuw.

De dieren kregen een flinke voorraad gedroogde vis, waarop zij zich met een ware woede wierpen en de mannen staken hun pijpen op, aten wat beschuit en vlees en zeiden nu en dan een enkel woord, natuurlijk over de taak, welke zij zich gesteld hadden.

Daarna ging de tocht weer verder. De bleekrode zon neigde naar de kim, maar het was al over negen, toen zij eindelijk verdween. En toen zelfs bleef nog die eigenaardige schemering hangen, die de Poolnacht maakt tot een nooit te vergeten schouwspel. De heuvels kregen een blauwachtige weerschijn, de sterren tintelden met weergaloze pracht en hoog aan het zenith waaide en wentelde het noorderlicht.

Het zou die nacht niet volkomen donker worden, voortdurend zou die blauwe schemering blijven heersen, die het mogelijk maakte, tot op vele honderden meters grote voorwerpen duidelijk te kunnen onderscheiden.

— Over een half uur kunnen wij er zijn, zei Dane, die in lange tijd geen woord gezegd had.

— Zouden zij ons kunnen zien aan-

komen?

— Dat is heel onwaarschijnlijk. U begrijpt natuurlijk wel, dat bij deze koude, deuren en ramen hermetisch worden gesloten.

— Maar zij verwachten de anderen, merkte Henderson op.

— Des te beter, dan zullen wij misschien met een list kunnen binnendringen, hernam Dane.

— Ik wilde maar dat ik wist hoeveel van die schurken daar binnen zijn, liet Brand zich weer horen.

— Minstens tien, anders had de graaf hen wel klein gekregen! riep Henderson uit.

— Nu, het kunnen er ook wel zes zijn, zei Dane glimlachend. Zoveel vreemdelingen heb ik tenminste dezer dagen door de stad zien zwerven en het is nu bijna zeker, dat het dezelfde kerels zijn geweest, die graaf Palmhurst met geweld hebben weggevoerd.

— Dan heeft het niets te betekenen! riep Henderson minachtend uit.

— Het gevaar schuilt ook niet in het aantal, beste James, maar wel in de mogelijkheid, dat die schurken gelegenheid krijgen, mijn vriend neer te schieten, zodra zij onraad ruiken en voor wij tussenbeide hebben kunnen komen.

— Dan moeten wij proberen met een list te werk te gaan, zoals ik net al zei, merkte Dane op.

Hij dreef de honden tot spoed aan, door het uitstoten van een zonderling geluid en aangevuurd door Jimmy, trokken de honden zo goed zij konden, zodat de slee snel, maar geruisloos over de sneeuw gleed.

Na enige minuten hief Dane de hand op en wees naar een reeks heuvels, een lange keten, die in het noorden de horizon scheen af te sluiten.

— Daarachter is het Cedermeer en bij dat bosje, daarginds, links, staat de hut. Wij zullen er over tien minuten zijn en dat is maar goed ook, want de honden beginnen nu werkelijk vermoeid te worden.

Er werd nu verder geen woord meer

gesproken. De honden trokken de slee tegen de flauwe helling van de heuvels op en daar omlaag glinsterde hier en daar tussen de sneeuw door, het zilveren dek van het bevroren Cedermeer.

Geen enkele lichtstraal drong naar buiten, maar uit de schoorsteen steeg een dunne, ijle rookpluim kaarsrecht in de stille lucht omhoog.

Langzaam naderde nu de slee, maar Dane deed geen moeite om het geluid van die nadering te dempen, want het had de achterdocht van de bandieten kunnen gaande maken.

Toen hij voor de zware houten deur was gekomen, sloeg hij er op zo hard hij kon en riep:

— Doe open Porcupine! Wil je ons hier laten vastvriezen?

Hij had Jimmy al afgespannen en scheen de hond iets in te fluisteren, waardoor zijn woede in de hoogste mate geprikkeld werd.

De deur ging op een kier open, daarachter werd het gezicht zichtbaar van een baardig man, grillig beschenen door het licht van een lantaarn, die hij voor zich uithield.

— Vooruit! commandeerde Dane en tegelijkertijd liet hij de grote hond los, die zich met onstuimig geweld tegen de deur wierp, zodat de verraste man daarachter het evenwicht verloor.

De deur vloog open en het volgende ogenblik was Jimmy de man naar de keel gevlogen.

Ogenblikkelijk maakten de drie mannen van deze gelegenheid gebruik, de blokhut binnen te dringen.

Brand ging voorop, de revolver in de vuist en zodra hij de tweede deur had geopend, die in het grote vertrek uitkwam, stootte Jimmy hem al voorbij en wierp zich met dolle woede op een van de vijf mannen, die daarbinnen rondom een grote tafel zaten en de tijd kortten met drinken en kaarten.

De overval gebeurde zo snel, dat de bandieten volkomen verrast waren. Maar toen bonden zij ook dadelijk de strijd aan, ofschoon het al te laat was.

Een van hen wendde zich dadelijk met een gebrul van woede naar een hoek van het vertrek, waar, op een zware houten stoel een man met dikke touwen was vastgebonden.

Die man was John Raffles.

De bandiet had zijn revolver getrokken en vuurde, maar Raffles had zich bliksemsnel, opzij gegooid, met stoel en al en de kogel sloeg op een paar centimeters boven zijn hoofd in het hout. Voor een tweede schot kreeg de man geen gelegenheid, want Henderson had al een geweer gegrepen, dat in een hoek stond en een hevige slag op het hoofd deed de bandiet bewusteloos in elkaar zakken.

Dane velde met twee schoten evenzoveel leden van de bende en toen was het pleit gauw beslecht.

Jimmy had een van de kerels voor zijn rekening genomen en hem zodanig toegetakeld, dat er zeker maanden zouden verlopen, voor hij weer de oude zou zijn.

Wat de bandiet betrof, die de deur geopend had, de hond had hem zo vreselijk gebeten, dat hij enkele ogenblikken daarna de geest gaf.

De enige overgeblevene had een schot door de arm en mocht zeggen dat de troepen van Dane over de hele linie de overwinning hadden behaald.

Brand had een schampschot aan de

hals, Henderson moest een stuk van zijn oor missen, maar dat waren van die kleinigheidjes, waar de reus zelfs niet over sprak.

Wat Dane aangaat, hij had een vrij diepe messteek in de onderarm gekregen, die direkt verbonden moest worden.

Het eerste werk was Raffles los te maken, die de hand van Brand greep en eenvoudig zei :

— Ik dank je, beste kerel. Ik geloof, dat je precies op tijd bent gekomen.

— Dank in de eerste plaats onze goede Dane, Edward, zei Brand, terwijl hij ontroerd de hand van de herbergier drukte. Zonder hem zouden wij er niet in geslaagd zijn, je zo gauw te hulp te komen. En kom nu gauw mee. Er is veel te doen in Kinagamute. Wij zullen deze kerel hier en de zwaargewonde meenemen.

Maar Dane kwam tussenbeide en zei :

— Niet voor morgen, mijnheer. Wij en ook de trekhonden zijn nu te vermoeid. Er zijn hier nog meer kamers en daar zullen wij met onze honden de nacht doorbrengen.

— En dan mogen de leden van « Het Kwade Oog » voor mij gaan oppassen, voegde Raffles er tussen zijn op elkaar geklemde lippen aan toe.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

IN HET BARRE NOORDEN

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 39,—**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67
Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie.
Het bedrag van fl. 39,— / de 1 e term. van fl., is heden
overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald.
(Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266